

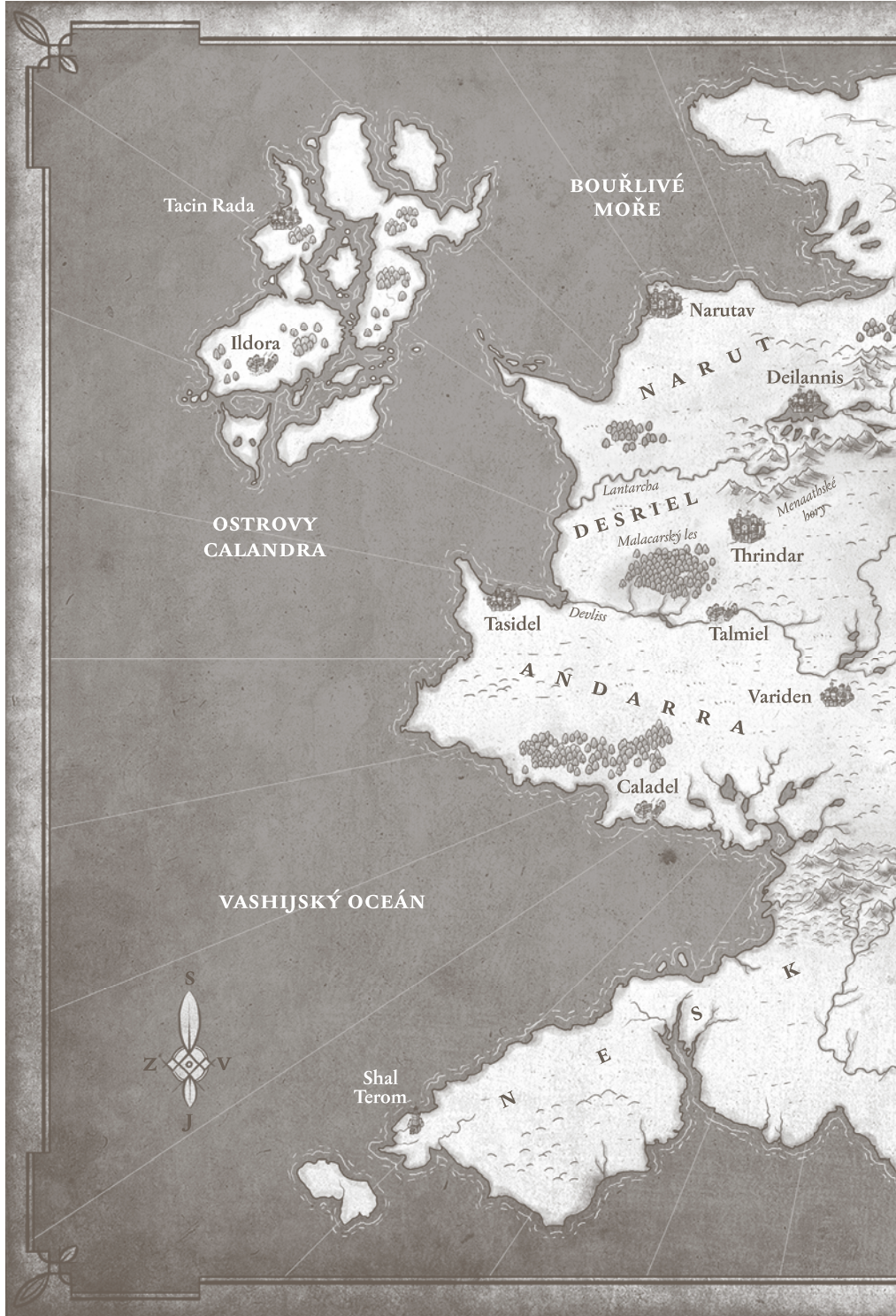
JAMES ISLINGTON

SVĚTLO
VĚCÍ
KONEČNÝCH

LICANIUS: KNIHA TŘETÍ

HOST

Tacin Rada

Ildora

OSTROVY
CALANDRA

BOUŘLIVÉ
MOŘE

Narutav

NARUT

Deilannis

DESRIEL

Lantarcha

Malacarský les

Menaatské
hory

Thrindar

Tasidel

Devlis

Talmiel

ANDARRA

Variden

Caladel

VASHIJSKÝ OCEÁN

Shal
Terom

NE

S

K

Ishan Gathdel Teth

Tawwas

Eryth Mmorǵ

T A L A N G O L

Barriča

Gahill

Menaathské bory

Ilin Iilan

Alsir

A N D A R R A

Nommar

Jezero Tyria

Prythe

ARYTHSKÝ OCEÁN

Pobori Alai

Ja'is

K

S

Othynnská ledová pole

Caldiarre

Ishai

Z

E

O

T

H

Y

N

N

E

HOST

JAMES ISLINGTON
SVĚTLO VĚCÍ
KONEČNÝCH

SVĚTLO VĚCÍ KONEČNÝCH

JAMES ISLINGTON

PŘELOŽIL MILAN POHL

BRNO 2021

The Light of All That Falls

Copyright © 2019 by James Islington

All rights reserved

Map © Tim Paul Illustrations

Translation © Milan Pohl, 2021

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2021 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0941-6 (PDF)

ISBN 978-80-275-0942-3 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0943-0 (MobiPocket)

Eirielle a Taliesinovi.

Těším se, až se s vámi o tento svět jednoho dne podělím.

Následující text má sloužit jako rychlé, stručné připomenutí toho, co se stalo v románech *Stín věcí ztracených* a *Ozvěna věcí budoucích*, nikoli jako podrobný popis děje. Mnoho důležitých událostí je tedy v tomto shrnutí zmíněno jen letmo a některé nejsou zmíněny vůbec.

DÁVNÁ MINULOST

Před více než čtyřmi tisíci lety skončila svatba Tal'kamara Desbrela nesmyslným brutálním zavražděním jeho novomanželky Elliavie. Šílený žalem použil Tal'kamar poprvé temnou moc zvanou kan a pozabíjel všechny přítomné, když jim v marné snaze oživit svou ženu odebral jejich životní sílu — Esenci.

Obtěžkán zármutkem a provinilostí nad Elliaviinou smrtí i nad svými vlastními činy Tal'kamar brzy zjistil, že nedokáže zemřít: i po stěti jednoduše znovu procitl v jiném těle a jiné zemi. A co hůř, nejenže Elliavii nezachránil, ale zároveň nevědomky umožnil bytosti z Temných zemí — říše nepředstavitelných muk a utrpení — vstoupit na svět prostřednictvím jejího těla. Byla to měňavkyně jménem Nethgalla. Jelikož si uchovala Elliaviiny vzpomínky, začala Tal'kamara pronásledovat, posedlá touhou být znovu s ním.

Tal'kamar Nethgallu odmítl a celá staletí cestoval světem, až potkal další lidi, kteří podobně jako on nemohli zemřít. Jeden z nich, Gassandrid, problášoval, že jejich nesmrtelnost je darem od Ela, boba, který stvořil svět — ale že v rozporu s náboženským přesvědčením většiny lidí je El momentálně uvězněn v poutech času a řetězec nevyhnutelných událostí, jež nyní utvářejí svět, ve skutečnosti uvedl do pohybu jeho veliký nepřítel Shammaeloth.

Gassandrid Tal'kamarovi vysvětlil, že El se prostřednictvím jejich dlouhověkosti pokouší běh těchto událostí zvrátit, přičemž poslední zbytečky své moci využívá k vychýlení cesty, po níž Shammaeloth nasměroval osud. Gassandrid také tvrdil, že pokud se jim podaří dostatečně změnit svět, nakonec se budou

moci vrátit v čase, odčinit vše, k čemu došlo pod Shammaelothovou nadvládou, a žít ve světě, kde se mohou všichni rozhodovat svobodně, bez předurčenosti.

Na důkaz svých tvrzení poskytl Gassandrid Tal'kamarovi podrobné záznamy vizí budoucnosti: doklad pevně daného osudu světa, a tedy i neviditelných řetězců, jimiž je zotročen každý člověk do jednoho.

Neschopnost změnit předpovězené události Tal'kamara postupně přesvědčila. Stal se posledním přírůstkem skupiny, jejíž členové vešli ve známost jako **Veneráti**. Tuto skupinu tvořilo jedenáct nesmrtelných mužů a žen: vedle Gassandrida a Tal'kamara též **Alaris, Andrael, Wereth, Tysis, Asar, Meldier, Isiliar, Diara a Cyr**.

Veneráti spolupracovali celá staletí a více seslané Elem využívali k prosazování spravedlnosti a měnění světa k lepšímu. Jejich konání se však čím dál víc soustředilo na to, čeho bylo podle Ela zapotřebí, aby ohnuli osud ke svému cíli. Tyto snahy vyvrcholily tím, že El Tal'kamara požádal, aby zničil legendární město **Dareci**. Ačkoli měl Tal'kamar tímto činem zabubit miliony lidí, El ho ujišťoval, že se jedná o nezbytný, byť brozný krok k osvobození světa — přinutí totiž Darecijce uprchnout do **Andarry** a zabít stavbu stroje na cestování časem známého jako **Jha'vett**.

Tal'kamarovi se to sice hnusilo, rozhodl se však věřit tomu, že všechny jeho činy budou nakonec odčiněny, a tak soublasil. Přejmenoval se na **Aarkeina Devaeda** a podle Elových pokynů vyrobil **Sloupy**, zbraň, která posléze srovnala Dareci se zemí a zabila všechny jeho obyvatele.

Tento hrůzný čin vrazil mezi Veneráty klín. Mnozí z nich odmítali uvěřit, že to El Tal'kamarovi skutečně nařídil.

Během následujících staletí byli Darecijci navzdory svým neuvěřitelně důmyslným zbráním pomalu vytlačováni ze **Zářících zemí**. Mnozí Veneráti se jali Tal'kamarovi pomáhat, poněvadž konečně uznali, že jednal na Elovu žádost. Zejména Andrael se však nenechal přesvědčit: už před zničením Dareci měl podezření, že „El“, jemuž Veneráti slouží, jim celou dobu lže — a že je dost možná ve skutečnosti samotným Shammaelothem.

Když Andrael zkoumal důsledky toho, čeho se El snaží dosáhnout, nabyl přesvědčení, že nadpřirozená schopnost Venerátů manipulovat s kanem stojí u kořene propojení Temných zemí s jejich vlastním světem — je příčinou i následkem průrvy mezi realitami. Nakonec dospěl k závěru, že pokud

by Darejijci tuto trblinu rozšířili, jak si El přál, mohla by představovat mimořádné nebezpečí. Jestliže by se k ní El dostal, mohl by do světa vypustit veškerá muka Temných zemí.

Andrael usoudil, že jediným řešením je trblinu zcela uzavřít — a jediným způsobem, jak toho docílit, je zpřetrbat veškerá pouta s Temnými zeměmi, která ji udržují otevřenou. Zdrábavě tedy začal konstruovat zbraň, jež by Veneráty dokázala zabubit.

Za tímto účelem se mu nakonec podařilo vykovat meč zvaný **Licanius**.

Vzdor Andraelovým varováním a vzdor čerstvé brozbě, již představoval Licanius, zbylí Veneráti nadále plnili Elovu pokyny a vytlačovali Darejijce do Andarry. Tam potomci těch, kteří Tal'kamarovu genocidu přežili, vybudovali **Deilannis**, veliké město, v jehož srdci se nacházel Jha'vett.

Jakmile se Tal'kamar dozvěděl, že Jha'vett byl dokončen, vypravil se před vojskem Venerátů do Deilannisu, aby pronikl do města a vrátil se v čase. Domníval se totiž, že tím by mohl válku rychle ukončit a předejít dalšímu krveprolití. Nedosáhl však ničeho jiného než toho, že Darejijci, zpravení o jeho příchodu, propadli panice a pokusili se Jha'vett použít sami.

Darejijci se ovšem šeredně přepočítali. Jejich **Okovy** je v kombinaci s Jha'vettem zřavily přirozené odolnosti vůči kanu a proměnily je v bytosti sestávající téměř čistě z **Esence**. Přežili jen díky tomu, že se je Tal'kamar rozhodl zachránit, a to tak, že je přesunul do **Res Karthy**. V podstatě tam zůstali uvězněni a časem vešli ve známost jako **Lythové**.

Spustit Jha'vett se poté pokusil i sám Tal'kamar, vzápětí však zjistil, že stroj utrpěl poškození. Po následném výbuchu se objevil mladík, který si říkal **Davian**, a problašoval, že je Tal'kamarovým přítelem z nevyhnutelné budoucnosti. Davian Tal'kamara obvinil, že vědomě přehlíží zlo, které pácbá, a odmítá přijmout zodpovědnost za své činy. Upozornil ho, že nic z toho, co se stalo, nelze změnit — včetně Elliaviiny smrti.

Tal'kamar se rozzuřil a Daviana zabil.

Aušak zatímco se El s vojskem Venerátů blížil k Deilannisu, Davianova slova nedoprávala Tal'kamarovi klidu. V jeho mysli začínaly klíčit pochybnosti. Nepodařilo se mu přesvědčit ostatní Veneráty, aby nejprve prošetřili Elovu záměry, a posléze byl nucen spojit se s Andraelem a pomoci mu vybudovat a zprovoznit **ilsharu**: mohutnou zed' energie, která obklopila celou

severní třetinu Andarry, a vymezila tak novou samostatnou oblast, později známou jako **Talan Gol**.

Přestože Andrael pracoval na ilshaře celá staletí, Tal'kamar ji zamýšlel pouze jako dočasné řešení — způsob, jak zbrzdit invazi, dokud si nebude jistý Eloujimi úmysly.

Ilshara nakonec přetrvala déle než dva tisíce let.

NEDÁVNÁ MINULOST

Před čtvrtstoletím vládli Andaře **Auguři** — muži a ženy se schopností vládnout kanem a nablížet do neměnné budoucnosti —, jako už téměř dva tisíce let od vzniku **Bariéry**. Pomáhali jim **Nadaní**: lidé, kteří pomocí své vlastní Esence dokázali fyzicky ovlivňovat svět kolem sebe.

Ačkoli navenek vše vypadalo v pořádku, jeden z Augurů — muž jménem **Jakarris** — si dělal čím dál větší starosti s horským stavem Bariéry. Obával se, že její rozklad je zapříčiněn používáním kanu, se kterým jeho kolegové v nedávné době experimentovali, přestože je od toho jejich předci odjakživa zrazovali. Mnoho let se tuto teorii snažil dokázat, téměř už našel průkazné odpovědi, jeho výzkum však byl jednoho dne zcela zničen.

Rozladěný a zdrcený Jakarris podezíral své augurské kolegy ze sabotáže, jenomže neměl důkazy. Vyhledala jej Nethgalla a přesvědčila ho, že brozící zhroutení Bariéry lze odvrátit jedině svržením současné generace Augurů. Nethgalla mu také vysvětlila, že díky jejich pádu bude moci v andarrské společnosti rozšířit **Nádoby** (zařízení augurské výroby, používající Esenci ke konkrétním účelům), které by později mohly sebrát rozbudivící roli v obraně proti silám zpoza Bariéry.

Jakarris následně pomáhal Nethgalle s podkopáváním augurské vlády. Díky svému postavení zosnoval řadu trapných veřejných omylů, které vrhaly vážné pochybnosti na schopnost andarrských vůdců nablížet do budoucnosti. Auguři odmítali otevřeně přiznat, že mají potíže, a stáhli se z očí veřejnosti. Zatímco se pokoušeli zjistit, co se to s nimi děje, dohledem nad čím dál nervoznějším obyvatelstvem pověřili Nadané. Neklid veřejnosti rychle přerůstal v hněv, poněvadž někteří z Nadaných začínali s rostoucí surovostí svůj nový mandát zneužívat. V andarrské společnosti nastal rozkol.

Situace se záby vybrotila a Auguri s Nadanými byli svrženi při otrěsném krvavém povstání. Vzpouru podnítil vévoda Elocien Andras — příslušník někdejší monarchie — a napomohlo jí množství nových zbraní od Nethgally, určených k boji proti Nadaným. Jakarris pobil ostatních dvanáct Augurů a z pěti původních pevností Nadaných, takzvaných Tolů, se prvotnímu útoku ubránily pouze dvě — Tol Athian a Tol Shen.

V pevnostech bráněných pomocí Esence vězeli Nadaní pět let, až s vévodou Andrasem a monarchií konečně podepsali Dohodu a oficiálně tak konflikt ukončili. Nadaní však museli zaplatit vysokou cenu. Jedna z Nádob od Nethgally byla použita ke stanovení Zásad — čtyř neporušitelných, magií vynucovaných zákonů, jež významně omezovaly používání schopností Nadaných. Obvyční lidé se nyní mohli stát správci, kteří dohlíželi na dodržování Dohody, a ze zákona tedy měli moc nad těmi, kdo vládli Esenci.

Nadaní, kteří porušili jakoukoli podmínku Dohody nevymanbou Zásadami, se navíc museli stát Stíny. Byli natrvalo zbaveni svých schopností a zároveň strašlivě zobaveni. Toto se nejčastěji týkalo nešťastníků z řad studentů, kteří nedokázali absolvovat závěrečné Zkoušky a za něž se Toly nemohly zaručit jako za Nadané schopné náležitě krotit svou moc.

Jednalo se o další způsob, jak Nethgalla pomohla povstalcům. Andařané navíc netušili, že každý Nadaný, který se stal Stínem, byl ve skutečnosti propojen s Nádobou zvanou Lapač, která Nethgalle umožňovala používat Esenci těchto Nadaných jako svou vlastní.

Přestože tedy byli Nadaní zdánlivě svobodní, museli se podřizovat neustálému dohledu a většina lidí jimi opovrhovala. Schopnosti Augurů ovšem Dohoda postavila zcela mimo zákon. Na každého, u něhož se takové schopnosti projevíly, čekal rozsudek smrti z rukou Správy.

STÍN VĚCÍ ZTRACENÝCH

Šestnáctiletý Davian je bystrý, pilný student ve škole Nadaných v Caladelu. Jeho Zkoušky se však kvapem blíží a on stále nedokáže přijít na to, jak své Nadání ovládnout — a to přesto, že má na předloktí Značku, která ho váže k Zásadám a zároveň dává tušit, že v minulosti použil Esenci. A nejen to — Davian neomylně pozná, když někdo lže,

a tuto schopnost měli mít pouze Auguři. O své neobvyklé dovednosti řekl pouze svým nejbližším přátelům **Wirrovi** a **Ashe**.

Starší z Tol Athianu, kteří mají provést Zkoušky, se dostaví dříve, než se čekalo. Jeden z nich, muž jménem **Ilseth Tenvar**, přijde v noci za Davianem. Tvrdí, že patří k **sig'narům**, skupině Nadaných, kteří před povstáním před dvaceti lety sloužili přímo Augurům. Ilseth ví, že Davian je Augur, a vybízí ho, aby utekl dřív, než pohoří u Zkoušek a stane se z něj Stín. Kromě toho dá Davianovi záhadnou bronzovou schránku. Tvrdí, že schránka zavede mladíka někam, kde se mu dostane náležitého výcviku.

Davian nepochybuje, že mu starší říká pravdu, a ještě té noci uteče ze školy. Wirr na poslední chvíli přijde na to, co má Davian v plánu. Nechce ho nechat jít samotného, a tak se ho rozhodne doprovázet.

Asha o těchto událostech nemá ponětí. Když se druhý den ráno probudí, zjistí, že všichni ve škole byli brutálně povražděni. Zděšená dívka netuší, proč vyvázla pouze ona, zároveň si však uvědomí, že mezi mrtvými nevidí ani Wirra, ani Daviana. Když se Ilseth dozví, že Asha masakr přežila, nijak se před ní nesnaží skrývat, že byl do útoku namočený. Ilseth předpokládá, že jeho nadřízení nechali Ashu naživu záměrně, a proto se ji zdráhá zabít. Místo toho ji promění ve Stín, čímž vymaže její vzpomínky na všechno, co toho rána viděla — včetně domněnky, že její dva přátelé možná ještě žijí.

Davian s Wirrem míří na sever. Vyhýbají se nepříjemnostem, dokud je nechytní dva **Lovci** — tímto výrazem označují Andařané ty, kdo pro peníze stopují a zabíjejí Nadané. Zachrání je však další Lovkyně, **Breshada**, která je navzdory svému povolání nepochopitelně propustí. Zmíní se jen o tom, že za to mohou děkovat někomu jménem **Tal'kamar**.

Chlapci podle Ilsethových pokynů překročí hranici **Desrielu**, země, kde vládnou nábožensky založení **Gil'sharové**, přesvědčení o tom, že veškerá manipulace s Esencí je zvrácenost. V Desrielu se trestá smrtí i to, když se někdo s takovou schopností narodí.

Po několika nebezpečných příhodách zavede Ilsethova bronzová schránka Daviana s Wirrem k mladíkovi jménem **Caeden**, vězni

Gil'sharů. Chlapci ho osvobodí, ale vzápětí na ně zaútočí tvor zvaný **sha'teth**. Caeden je před sha'tethem zachráněn s vynaložením ohromující magické síly, a to přesto, že je tělesně zesláblý po svém zajetí.

Ilseth mezitím odveze Ashu do hlavního města Andarry **Ilin Illanu** a nadále předstírá, že s masakrem v Caladelu nemá nic společného. Athianská **Rada** — skupina starších v čele Tol Athianu — usoudí, že s Ashinou pomocí by se možná dalo zjistit, kdo za útokem stojí, ale nechce se o tuto informaci podělit se Správou, která caladelský útok rovněž vyšetřuje. Athianská Rada se rozhodne ponechat si Ashu v Tolu a přede všemi ostatními utajit její pravou totožnost.

Po děsivém střetnutí se sha'tethem, který na Ashu kupodivu nezaútočí, se dívka setká se **Scynerem**, mužem vedoucím tajné podzemní doupě Stínů známé jako **Útočiště**. Scyner chce, aby zjistila, proč se vévoda Elocien Andras — hlava Správy a nepřítel Stínů v Útočišti — tolik zajímá o masakr v její škole.

Když se Elocien doslechne, že Asha masakr přežila, využije skutečnosti, že Tol Athian potřebuje nového politického **zastupitele** v zákonodárném **Sněmu**, a přikáže, aby byla Asha přidělena do paláce. Dívka brzy zjistí, že Wirr je Elocienův syn; nejenže je možná stále naživu, ale díky svému dědičnému právu bude jednoho dne schopen změnit Zásady. Přestože má Elocien pověst muže, který před dvaceti lety rozpoutal povstání, Asha se dozvídá, že posledních několik let tajně spolupracuje se třemi mladými Augury — **Kolem**, **Fessi** a **Erranem**. Dívka pochopí, že nemůže dodržet dohodu se Scynerem a zradit tak Elocienovu důvěru.

V Desrielu se Davian, Wirr a Caeden setkají s **Taerisem Sarrem**, skrývajícím se Nadaným, který je přesvědčen o tom, že Caeden je nějak zapleten do současného znepokojivého slábnutí Bariéry. Taeris dokáže Davianovi, že Ilseth Tenvar chlapci při jejich setkání ve škole lhal. Důvod, proč Ilseth Daviana za Caedenem poslal, tedy zůstává záhadou. Taeris se obává, že Ilseth svým jednáním nesledoval nic dobrého a že pokud by se Caeden jeho bronzové schránky dotkl, mohlo by to mít neblahé následky. Proto Davianovi poradí, aby mu schránku nedával, dokud nebudou vědět víc.

Davian s Wirrem brzy zjišťují, že Gil'sharové obvinili Caedena z vraždy. Mladík si však nepamatuje nic ze své minulosti, dokonce ani neví, jestli se obvinění zakládá na pravdě. Taeris dojde k závěru, že musejí zamířit nazpět do Andarry, do Ilin Illanu, poněvadž v Tol Athianu se nachází **Nádoba**, která by snad Caedenovi dokázala obnovit vzpomínky. Desrielské hranice jsou však dobře strážené, a tak se rozhodnou, že nejlepší bude požádat **princeznu Karaliene Andrasovou** — Wirrovu sestřenicí —, aby jim s návratem pomohla.

Když se s princeznou konečně setkají, Karaliene v Caedenovi pozná hledaného člověka obviněného z vraždy. Navzdory Wirrovým přímluvám ho odmítne propašovat ze země, poněvadž nehodlá riskovat zásadní diplomatický incident. Jakmile jejich plán ztroskotá, Taeris usoudí, že jim zbývá jediná možnost: odejít z Desrielu skrz prastaré, záhadně opuštěné hraniční město **Deilannis**.

V Ilin Illanu uzavírá Asha přátelství s trojicí mladých Augurů a dozvídá se, že mají děsivé vize drtivého útoku na hlavní město. Zanedlouho se začnou šířit zvěsti o armádě dobyvatelů přicházejících od Bariéry a přezdívaných „**Slepi**“ podle zvláštních příleb, které jim zakrývají oči.

Zatímco se Asha s Elocienem pokoušejí vymyslet, jak nejlépe bránit město a neodhalit přitom Augury, učiní úžasný objev. Prostřednictvím Nádob mohou Stíny pořád ještě používat Esenci. Znamená to, že při proměně ve Stín jsou jejich schopnosti pouze potlačeny, nikoli zcela odejmuty, jak se všichni doposud domnívali.

Po prapodivné zprávě od viditelně starší varianty Daviana začne Asha pochybovat o pravdivosti Ilsethovy verze událostí souvisejících s útokem na caladelskou školu a požádá jednoho z Augurů, aby zpřístupnil její ztracenou vzpomínku. Když Asha zjistí, že Ilseth měl v masakru prsty, lstí ho přinutí kápnout božskou před athianskou Radou a ta ho následně uvězní.

Davian s Wirrem, Taerisem a Caedenem procházejí Deilannisem, strašidelným městem tonoucím v mlze, když vtom na ně zaútočí neznámý netvor a Davian je oddělen od zbytku skupiny. Uvázne v podivné „**trhlině**“ a jen tak tak přežije cestu prázdnotou. Když se

znovu vynoří v Deilannisu, potká **Malshashe** — Augura, který mu sdělí, že se vrátil v čase téměř sto let do minulosti.

Chlapec tomu tvrzení zpočátku nevěří, ale Malshash ho postupně přesvědčí. Davian se vydává do **Velké knihovny** Deilannisu, ohromného deponitáře prastarých vědomostí. Pod Malshashovým vedením se brzy naučí používat a ovládnout své augurské schopnosti. Stále nemá jasno v tom, proč mu Malshash pomáhá, alespoň však pochopí, že jeho učitel zkoumá trhlinu v naději, že se mu podaří změnit něco, co se už stalo.

V přítomnosti mezitím zdrcený Wirr v domnění, že Davian zahynul, pokračuje s Taerisem a Caedenem do Ilin Illanu. Cestou narazí na strašlivé důkazy invaze zpoza Bariéry. Ty je utvrdí v přesvědčení, že musejí najít způsob, jak předejít tomu, aby se Bariéra zcela zhroutila. Domnívají se, že klíčem by mohly být Caedenovy vzpomínky, a spěchají do Ilin Illanu, než k městu přitáhnou Slepí.

Po příchodu do Ilin Illanu se Taeris pokouší přemluvit athianskou Radu, aby jim pomohla, jenže Rada — obeznámená s obviněním z vraždy namířeným proti Caedenovi a ovlivněná dřívějšími neshodami s Taerisem — to odmítne. Taeris s Caedenem nemají kam jinam se obrátit, a hledají tedy útočiště v paláci. Wirrovi se podaří přesvědčit Karaliene, že Caeden je ústřední postavou veškerého dění.

V Deilannisu Davian kvůli nehodě při výcviku prožije Malshashovu nejtraumatičtější vzpomínku: smrt jeho ženy Elliavie na jejich vlastní svatbě a Malshashův zoufalý — a neúspěšný — pokus o její záchranu. Malshash přizná, že je to jeden z hlavních důvodů, proč chce změnit minulost, a pak pošle Daviana zpátky do přítomnosti.

Davian zamíří do Ilin Illanu, krátce ho však zdrží další Augurka, **Ishelle**, a starší **Driscin Throll** z Tol Shenu. Oba se pokoušejí Daviana přesvědčit, aby se přidal k Tol Shenu, jenže chlapec už se doslechl o invazi Slepých a pospíchá hlavnímu městu na pomoc.

Jakmile Davian dorazí do Ilin Illanu, znovu se shledá s Ashou a Wirrem. Jejich radost však nemá dlouhého trvání, protože vzápětí na město zaútočí Slepí. Mezitím Caeden s Taerisem pochopí, že athianská Rada nepomůže Caedenovi vrátit paměť, a hodlají tedy

proniknout do Tol Athianu a provést to bez jejího svolení. Než ale mohou použít Nádoby, která by mladíkovi obnovila vzpomínky, Caeden aktivuje Ilsethovu záhadnou bronzovou schránku a pocit čehosi povědomého jej přiměje odejít ohnivým portálem, který schránka vytvoří.

Zatímco Wirr s Davianem pomáhají bránit město, Asha přemluví Elociena, aby dal Stínům Nádoby ze skladu Správy, poněvadž Stíny nejsou vázány Zásadami, a mohou je tedy použít proti dobyvatelům. Když se Asha se Stíny zapojí do boje, podaří se jim úspěšně zmařit první útok Slepých.

Navzdory tomuto počátečnímu vítězství Slepí zanedlouho vtrhnou do Ilin Illanu a karta se obrátí v jejich prospěch. Andarrské jednotky zahajují zoufalý ústup, Elocien je zabit a Asha si ke své hrůze uvědomí, že jeden z Augurů vévodu po celou dobu ovládal. Truchlícímu Wirrovi to raději neřekne. Ten mezitím s Davianovou pomocí spěchá do Tol Athianu a změní Zásady tak, aby se do boje mohli zapojit všichni Nadaní. Přesto se zdá, že tato nečekaná výhoda přišla moc pozdě.

Caeden se ocitne v podzemí **Res Karthy**, kde mu postava zdánlivě stvořená z ohně — **Garadis ru Dagen**, jeden z **Lythů** — prozradí, že Caeden si paměť vymazal sám a uvedl tak do chodu řetězec událostí, aby splnil podmínky smlouvy mezi Lythy a **Andraelem**. Tato smlouva nyní Caedenovi umožňuje chopit se meče **Licanius** — také však stanovuje, že Caeden si tento meč smí ponechat pouze rok a den, pokud ovšem nenajde způsob, jak Lythy osvobodit z Res Karthy.

Mladíkovi dělá starosti, k čemu se upsal, ještě větší obavy má však o své přátele. Vrací se do Ilin Illanu a díky ohromné moci tajemného meče zničí dobytelskou armádu, právě když se Slepí chystají utědřit andarrským jednotkám nevyhnutelnou porážku.

Po bitvě už všichni vědí, že Davian je Augur, a chlapec se rozhodne přistoupit na Ishellinu nabídku a vyrazit na jih do Tol Shenu. Hodlá tam pokračovat v hledání způsobu, jak zpevnit Bariéru proti temným silám, jež za ní číhají. Asha se rozhodne zůstat v Ilin Illanu jako zastupitelka, zatímco Wirr zdědí postavení **Strážce severu**, vůdce Správy.

Caeden stále ještě hledá odpovědi ohledně své minulosti, navíc je odhodlaný pomoci přátelům v boji proti nebezpečím zpoza Bariéry. Znovu tedy použije **Portálovou skříňku**, tentokrát se ocitne ve **Studních Mor Aruilu** a setká se s **Asarem**, dalším bývalým Venerátem.

K jeho hrůze mu Asar obnoví vzpomínku, která nejenže potvrzuje, že Caeden spáchal vraždu v Desrielu, z nichž byl obviněn, ale také dokládá, že Caeden je ve skutečnosti Aarkein Devaed.

OZVĚNA VĚCÍ BUDOUCÍCH

Po několikátýdenním zápolení s vědomím, že kdysi býval Aarkeinem Devaedem, se Caeden zdráhavě smíruje s pravdou o své totožnosti. Asar ho ujišťuje, že změnil stranu, a že se Devaedova jména dokonce dávno zřekl. Caeden přesto nadále bojuje sám se sebou, a třebaže se mu Asar pokouší vrátit paměť, je schopen zahlédnout jen malé střípky svého někdejšího života.

Jejich snažení přeruší Nethgalla, která v Elliaviině těle dorazí do Mor Aruilu a smrtelně zraní Asara. Tvrdí, že je Caedenovou ženou a že mu přišla na pomoc. Zmatený Caeden vyslyší varování umírajícího Asara ohledně Nethgally a pomocí Portálové skříňky uprchne. Zároveň se ke své hrůze rozpomene, že jeho plánem bylo uzavřít trhlinu v Deilannisu, k čemuž je zapotřebí zahubit všechny Veneráty a Augury do jednoho.

Mezitím poblíž velkého jižního města **Prythu** Davian a Ishelle zdokonalují své schopnosti v Tol Shenu. Chrání je čerstvě vyhlášená **amnestie Augurů**, ta jim však zároveň zakazuje odejít. Daviana čím dál víc dopaluje, že Rada Tol Shenu přehlíží riziko zhroucení Bariéry; radní zřejmě jen chtějí držet Augury v Tolu, aniž se snaží náležitě je připravit na opravu ilshary.

V Ilin Illanu se Asha ve své roli zastupitelky vystavuje možným postihům ze strany Rady Tol Athianu i Sněmu, jelikož se navzdory jejich rozkazům několikrát potají vrací do Útočiště, aby prošetřila záhadné zmizení Stínů. Wirr se mezitím potýká se svým novým postavením Strážce severu a proplétá se politickými nástrahami nového

světa, který vytvořil, když změnil Zásady. Zároveň se pokouší pomáhat Ashe, a to tak, že prošetřuje tajemný původ Nádob použitých k vytvoření Stínů. Snaží se zjistit, kde jeho otec získal zbraně, jež mu před dvaceti lety umožnily svrhnout Augury.

Zvěsti o hrozícím atentátu na Wirra se potvrdí, když se ho při večeri s rodinou **Tel'Rathů** pokusí zavraždit několik zabijáků. Přežije pouze díky zásahu Scynera, který ho zpozvzdálí sleduje a augurskými schopnostmi atentátníky ovládne dřív, než mu mohou ublížit. Poté Scyner Wirrovi poví, že informace, které hledá, se nacházejí v deníku jeho otce, ukrytém v sídle Wirrovy rodiny v **Daren Telu**.

Po pohřbení Asara se Caeden ocitne na **Pláních rozkladu** a bezděčně osvobodí **Meldiera** uvězněného v **Přítoku**: v zařízení, které z něj po celá staletí odčerpávalo Esenci a napájelo jí Bariéru. Meldier není s to proti Caedenovi zakročít, neboť se obává, že smlouva s Lythy by pak zůstala nesplněna, a místo toho mu vyjeví, že on sám — Caeden — byl zodpovědný za zničení Dareci. Trvá na tom, že Caeden stojí ve válce na nesprávné straně, a prosí ho, aby si to rozmyslel.

Asha při jedné ze svých tajných výprav do Útočiště narazí na schůzku duševně narušené **Isiliar**, sha'tetha jménem **Vhalir** a jistě **Ozvěny**. V domnění, že má šanci odkrýt něco důležitého, se pustí za Ozvěnou do katakomb pod Tol Athianem. Ozvěna si však uvědomí, že ji někdo sleduje, a ve spletitém podzemí Ashu setřese.

Ztracená Asha si zachová duchapřítomnost a počká, dokud se jí nepodaří znovu se pověsit na Isiliar a na Vhalira. Je svědkem toho, jak Isiliar na Vhalira zaútočí mečem zvaným **Vědění**; když Isiliar zanechá těžce zraněného Vhalira o samotě, Asha si s ním krátce promluví a pak ho zabije. Uprchne a ukryje Vědění jinde v katakombách, poněvadž ji Vhalir varoval, že Isiliar by ji podle meče dokázala najít.

Davian má podezření, že ho v Prythu sleduje Augur. Zjišťuje, že jej stopují Erran a Fessi, kteří doufají, že se na něj dříve či později obrátí Scyner — jehož chtějí pohnat k zodpovědnosti za to, že v Ilin Illanu zavraždil Kola. Oba mladí Auguři se zdráhají přistoupit na podmínky amnestie; nejenže nedůvěřují shenské Radě, ale také jim dělá

starosti existence jakéhosi sklepení uprostřed Tolu, zabezpečeného proti Augurům.

Davian svolí, že se na tyto záhadné prostory zeptá Rady. Po návratu se ovšem dozvídá, že v Tolu získal okamžitou oblibu čerstvě dorazivší Augur jménem **Rohin**. Brzy se ukazuje, že Rohinovým augurským talentem je zvláštní druh ovládnutí ostatních, který způsobuje, že všichni, kdo ho slyší, jeho slovům bezvýhradně důvěřují. Odolat mu dokáže jedině Davian, jehož vrozená schopnost odhalovat lži se „tluče“ s Rohinovou mocí.

Rohin uvězní Daviana v kanuvzdorné cele v Tol Shenu. Davian ale kan potřebuje, přežívá totiž jen díky tomu, že jeho prostřednictvím čerpá ze svého okolí Esenci. Než ho Rohin zavře do cely, v krajním zoufalství se mu ve vlastním těle podaří vytvořit umělou **Zásobu** Esence. Používání kanu v lidském těle údajně obnáší mnohá nebezpečí, jemu nicméně nepřipadá, že by to na něj mělo neblahé účinky.

Wirr se na královu radu, aby po atentátu odjel na několik dní z města, vypraví do rodinného sídla v Daren Telu, navíc přitom doufá, že tam najde otcův deník. Chladně ho uvítá jeho matka **Geladra Andrasová**, která mu sdělí, že všechno z otcovy pracovny již bylo předáno Správě. Geladra se nepokouší krotit své předsudky vůči Nadaným, a okamžitě je tedy zřejmé, že podle jejího názoru by Wirr neměl být Strážcem severu. Na synova nedávná rozhodnutí pohlíží s pohrdáním a podezřením.

Později se na Wirra v Daren Telu obrátí Breshada — Lovkyně, která jeho a Daviana zachránila v Desrielu. Sledovala ho od chvíle, kdy ho poznala v Ilin Illanu. Zoufale potřebuje pomoc, poněvadž zjistila, že se z ní jakýmsi nevysvětlitelným způsobem stala Nadaná, a její vlastní lid ji kvůli tomu označil za andarrskou špionku. Wirr váhavě souhlasí, že jí najde někoho, kdo by jí její nově nabytou schopnost pomohl ovládnout.

Toho večera mu jeho sestra **Deldri** ukáže, že mu matka lhala a že věci z otcovy pracovny jsou ve skutečnosti pořád ještě v budově. Se sestřinou pomocí Wirr zanedlouho objeví nejen otcův starý deník, ale také **Přísežný kámen**: jednu z drobných Nádob, jimiž Správa

svazuje správce se Zásadami. Deldri zuří, jak se k nim oběma Geladra chová, a žádá Wirra, aby ji odvezl s sebou zpátky do hlavního města. Wirr se nejprve zdráhá, ale když se jim Geladra pokusí silou zabránit v odjezdu, přece jen souhlasí.

Když se Davian nedostaví na smlouvenou schůzku, Fessi a Erran pochopí, že se něco stalo, a osvobodí ho z cely v Tol Shenu. Davian jim vysvětlí, co Rohin udělal; potom všichni tři společně zadrželi Driscina Throlla, vracejícího se do Tolu ze svých cest, varují ho před Rohinovou schopností a přesvědčí ho, aby jim pomohl Augura zastavit.

Driscin jim řekne o amuletu ve sklepení Tol Shenu, který Rohina odřízne od kanu. Všichni čtyři se vloupají do Tolu, získají amulet a posléze se jim podaří Rohina uvěznit.

Při výslechu Rohin Davianovi poví, že ve svých vizích spatřil naprostou zkázu severní Andarry. Také tvrdí, že vedení Tol Shenu vědělo o ničivém útoku Slepých na Ilin Illan dlouho předtím, než k němu došlo. Když si Auguri přečtou Rohinovy myšlenky, zjišťují, že do Tolu ho poslal Scyner, není však zřejmé, za jakým účelem.

Caeden se nadále spoléhá na to, že ho Portálová skříňka zaneseme tam, kam je třeba. Dorazí do zasněženého města **Alkathronenu**. Zanedlouho nachází Isiliarčin zničený Přítok; sama Isiliar, která během svého pobytu v Přítoku očividně zešílela, si na Caedena počítá a zuřivě na něj zaútočí.

Zachrání ho před ní **Alaris**. Jakmile se Caeden vykřeše z těžkých zranění a procitne, Alaris se jej ze všech sil snaží přesvědčit, že bojuje za nesprávnou stranu. Caeden se dozvídá, že musí znovu vyhledat Nethgallu. Zdá se totiž, že vzala Nádobu, kterou Caeden potřebuje, aby splnil Andraelovu dohodu s Lythy. Alaris Caedenovi sdělí, že Nethgallu nejspíš najde v Deilannisu. Caeden se vrátí do Ilin Illanu, krátce se shledá s Karaliene, načez zamíří do Deilannisu, aby se utkal s Nethgallou.

Davian, Ishelle, Fessi a Erran předají zneškodněného Rohina shenské Radě. Neuposlechnou její přání, aby zůstali v Tolu, a vydají se na sever k Bariéře.

V Ilin Illanu začíná Wirr pročitat otcův deník a postupně rozkrývat pravdu ohledně povstání proti Augurům. Přejde za ním **Aelrik** a požádá ho o záminku, aby se mohl vypravit na jih a urovnat soukromou záležitost, o které se nikdo další — včetně Aelrikovy sestry **Dezie** — nesmí dozvědět. Wirr na to zdráhavě přistoupí.

Když se chystá výprava do Deilannisu, Asha se k ní přihlásí v naději, že se jí ve Velké knihovně podaří objevit další informace o původu Stínů. Na Karalienino naléhání s ní Wirr pošle i Breshadu. Asha souhlasí, že zkusí bývalou Lovkyni naučit, jak ovládat Esenci.

Nedlouho po jejich odjezdu zaútočí na palác Isiliar, poněvadž se domnívá, že se tam skrývá Caeden. Při jejím běsnění zahyne mnoho lidí a Deldri spolu s několika dalšími utrpí zranění. Bezuzdné násilí skončí až příchodem Alarise, jemuž se podaří Isiliar zkrotit.

Po útoku se Dezie ptá Wirra na Aelrika. Oběma jim dojde, že se odjel vypořádat se svými sponzory z **Písně mečů**, rozlícenými poté, co záměrně prohrál poslední kolo turnaje. Dezie si o bratra dělá velké starosti, a tak se vydá za ním.

Cestou k Bariéře přepadnou Ishelle létající netvoři zvaní **eletaiové**, kteří patří k Devaedovým **Pohromám**. Téměř ji zahubí, Davianovi se jí však podaří vzkřísit. Přestože se Ishelle rychle uzdraví a může pokračovat v cestě na sever, je znát, že těžká zranění utržená při útoku si na ní vybrala svou daň.

Asha a Breshada přijíždějí spolu se zbytkem družiny k Deilannisu, zjišťují však, že most do města hlídají hadí Pohromy, kterým se říká **dar'gathinové**. Pokoušejí se vniknout do města, jenže při následném boji spadne Asha z mostu do řeky **Lantarchy**. Zázračně ji zachrání Breshada a obě společně najdou cestu zpátky nahoru do města a potom do Velké knihovny, kde Asha objeví staré svědectví pojednávající o Lapači a jeho napojení na Stíny.

Wirr se mezitím připravuje na to, až se ho Geladra pokusí zbavit funkce Strážce severu. Zjišťuje, že s Přísežným kamenem v ruce dokáže přinutit každého, kdo má Značku — ať už Nadaného, nebo správce —, aby poslouchal jeho pokyny. Taeris ho sice vybízí, aby tuto netušenou schopnost využil k upevnění svého postavení,

tomuto pokušení však Wirr odolá. Umíní si najít způsob, jak zůstat v čele Správy, aniž by se musel uchýlovat k takto pochybným krokům.

Jakmile Davian, Ishelle, Fessi a Erran doputují k Bariéře, vyděsí je nejen zjištění, že hradba neustále slábně, ale také to, že mechanismy z kanu, které ji udržují v provozu, se svou složitostí vymykají jejich chápání. Dále ke svému překvapení objevují cosi, co vypadá jako možný průchod skrz mohutnou stěnu energie do Talan Golu.

Caeden dorazí do Deilannisu, vstoupí do Velké knihovny a nalezne tam Ashu s Breshadou. Breshada se jim vzápětí odhalí coby Nethgalla; jakmile vydá Caedenovi Lapač, aby jím mohl spoutat Lythy, lstí přiměje Ashu seknout ji mečem jménem **Šepot**, a v konečném důsledku tak dívce předá moc Lapače — a tím i zodpovědnost za napájení Příkladu.

Asha díky tomu přestane být Stínem, nyní ji však čeká mnohem horší osud. Vrací se do Ilin Illanu, kde hodlá neprodleně použít **Cestovní kameny**, aby se přesunula na sever a našla Příklad, který chtěl kdysi obsadit sám Caeden. Když se to dozví Wirr, spatří v tom příležitost, jak Správě dokázat, že se Bariéra hroutí. Přesvědčí Geladru, aby se s nimi vydala na sever — a souhlasí, že pokud mu neuvěří ani pak, dobrovolně odstoupí z funkce.

Caeden se s Lapačem ve svém držení vrací do Res Karthy a nastiňuje Garadisovi plán, jak odtamtud osvobodit Lythy. Lythové sice zuří, že se musejí vzdát své mimořádné síly, neochotně však souhlasí, že Caedenův návrh splňuje podmínky Andraelovy smlouvy. Nechají se spoutat Lapačem a odevzdají mu svou moc — a jeho prostřednictvím Ashe. Jelikož jsou nyní schopni bez úhony odejít z Res Karthy, Caeden je v rámci úmluvy přenese do Zářících zemí, domova jejich předků.

U Bariéry se mezitím Davian nakrátko shledá s Ashou a Wirrem. Geladra sice trvá na tom, aby Auguři zůstali pod dozorem Správy, Ishelle však dočasně ztrácí vládu nad svými vlastními činy a průchodem v Bariéře, objeveným již dříve, vstupuje do Talan Golu. Davian a Fessi spěchají za ní, aby ji přivedli zpátky, jenže brána se za nimi zavře a uvězní je na území nepřítelů.

Asha a Erran se Geladře také postaví na odpor a vydají se hledat poslední Přítok. Asha ho dokáže vypátrat díky své schopnosti vnímat na dálku Stíny. Společně s Erranem si najde cestu na ostrov zcela ukrytý pomocí kanu, ležící hned u pobřeží na dohled od Bariéry. Tam se oba znovu setkávají se Scynerem, který už Ashu očekává. Erran pozná, že amulet ve Scynerově vlastnictví je tentýž, díky němuž v Tol Shenu zneškodnili Rohina. Scyner připustí, že Rohina zabil a amulet mu sebral.

Na ostrov zaútočí skupina **tek'rylů** — mohutných štírovitých Pohrom — a odrazit se je podaří, teprve když se do boje zapojí Asha. Dívka poprvé použije svou moc v plném rozsahu a hrozbu dočista zlikviduje. Erran se mezitím vrací na místo, kde naposledy viděli Ishelle, Daviana a Fessi. Doufá, že se mu podaří zjistit, co se s nimi stalo, než bude muset Asha použít Přítok a dost možná je v Talan Golu uzavřít.

Trojice Augurů v Talan Golu se ocitá v hnízdě eletaiů. Ukazuje se, že Ishellino divné chování je podle všeho zapříčiněno spojením s těmito nestvůrami, způsobeným jejich předchozím útokem na dívku. Auguri objeví soupravu **telesthaesijské zbroje** a pochopí, že jeden z nich by v ní mohl projít skrz Bariéru zpátky do Andarry. Společně se vracejí k Bariéře; dostávají se k ní krátce před obrovskou armádou.

Wirr, Geladra a Karaliene jsou svědky toho, jak strašlivé hordy Pohrom prorážejí kolabující Bariéru. Když ničivý útok eletaiů rozdrtí chabou andarrskou obranu, všichni tři s Erranovou pomocí vyhledají úkryt. Zatímco se skrývají před Pohromami, Wirrovi a Geladře dojde, že tím, kdo v uplynulých několika letech ovládal Elociena, je Erran.

Asha Erranovým prostřednictvím vidí, že musí Bariéru neprodleně vyztit, a to přesto, že Davian pak uvázne na druhé straně. Ishelle se díky telesthaesijské zbroji prodere oslabenou stěnou energie, ale Davian a Fessi zůstanou v Talan Golu. Asha je nucena vstoupit do Přítoku a obnovit Bariéru v plné síle.

Ačkoli Geladra přežila prvotní útok Pohrom, nakonec přichází o život, když mrtvolý lidí zabitých eletaii začínají mutovat, ožít a také se měnit v eletaie. Wirr a Karaliene musejí vzdor svému děsu

a zármotku ostatní těla spálit, aby z nich nevznikly žádné další nestvůry.

Caeden konečně dorazí do **Ilshan Gathdel Tethu**, aby se utkal s Veneráty. Souboj s Meldierem a Isiliar skončí Isiliarinou smrtí, Caeden však posléze upadne do zajetí.

Davian a Fessi jsou přivedeni do Ilshan Gathdel Tethu coby vězni, chycení po utěsnění Bariéry. Fessi pozná místo, kde se nacházejí, propadne panice a uprchne. Davian musí také utéct, přičemž zjišťuje, že poblíž je držěn i Caeden a že se z něj Meldier pokouší mučením vydolovat informace o tom, kde je Asha.

Když Davian zasáhne, Meldier mu poví, že Caeden kdysi býval Aarkeinem Devaedem, což mu sám Caeden zahanbeně potvrdí. Davian se navzdory svému šoku rozhodne zůstat při Caedenovi; když Meldier zaútočí, Davian ho zaskočí a probodne jej Licaniem. Poté Caeden Daviana přesvědčí, aby ho stal obyčejným mečem — jedná se o jediný způsob, jak Caedenovi zaručit útěk z Talan Golu. Caeden mu slíbí, že se brzy vrátí a osvobodí ho.

Jakmile se Caeden probudí v novém těle a promění se zpět do své obvyklé podoby, prožije ještě jednu poslední, zdrcující vzpomínku — zjistí, že téměř před dvěma tisíci lety v záchvatu vzteku zabil Daviana cestujícího časem.

PROLOG

Kolem Caedena skučela sněhová bouře a clonila svět nelítostnou mrazivou bělobou.

Smetl si z očí ledové vločky a sklonil hlavu. Stále se plahočil ze svahu proti divoké vichřici zuřící na úbočí hory, při každém nádechu ho pánilo v plicích, při každém kroku záblo v provlhých botách. Kráčel snad celé hodiny; už to nemohlo být daleko. Vytvořit portál přímo do Alkathronenu se sice nedalo — poslední město Stavitelů se skrývalo dokonce i před kanem —, ale byl si jistý, že svou Bránu otevřel poblíž.

Nebo alespoň jakž takž jistý.

Soustředil se a vytěsnil řezavý chlad, nakrátko kolem sebe rozproštrél štít Esence a vytvořil bublinu, která s prudkým zasyčením páry rozpustila sníh před ním. Sebemenší použití energie bylo riskantní. V Alkathronenu se mu bude hodit každá chvílka, kdy nebude odhalen, a při loňském mučení v Ilshan Gathdel Tethu mu Veneráti odebrali čerstvou Stopu.

Caeden si tu nepěknou vzpomínku vytrásl z hlavy a nadhodil si na rameni těžký smotaný provaz, sklonil štít z Esence a tvrdě se opřel do štiplavého vichru. Po několika dalších krocích začala bělobou prosvítat mlhavá záře a chvíli nato už se Caeden vpotácel do náhlého klidu v kaňonu. K uším mu konečně dolehlo burácení vody a vločky ve vzduchu teď byly zřetelnější, jejich pohyb se zvolnil z šikmého proudu v poklidné poletování shora dolů.

Před ním se vyloupily dva obrovské souběžné vodopády, jeden na každé straně od stezky, a po jejich dokonale rovných blyštivých plochách se míhaly blesky modré energie. Samotná cesta byla báječně suchá, sníh se nyní rozplýval v malých obláčkách páry, kdekoli se dotkl kamenného povrchu. Caedena začínalo po promrzlých tvářích hladit příjemné teplo a jeho tělo se mírně uvolnilo.

Odhrnul si z hlavy utáženou kápi a vystavil vlahému vzduchu celý obličej. Obezřetně se rozhlédl kolem sebe. Toto bylo ústředí Stavitelů — místo, kde postavili portály ke každému ze svých zázraků. Když tu byl posledně, Alaris mu to musel připomenout, ale teď už si to vybavoval zcela zřetelně. Prohlížel si symboly na obou krajích cesty. Poznával je. Chápal jejich účel.

Takové vědomosti už ho nepřekvapovaly. V uplynulém roce osamělého bádání a plánování se rozpomenul na ledacos. Připadalo mu, že se mu vrátily téměř všechny jeho vzpomínky, ačkoli jeho mysl se stále ještě zpěchovala prožívat podrobnosti z minulosti tak živě jako kdysi.

Musel uznat, že tohle ho těší skoro stejně jako fakt, že zase má svou paměť.

Rázoval kupředu, nyní se pohyboval rychleji než předtím, protože už ho nebrzdila vichřice. Za chůze se mu do končetin s ostrým svrběním vracel cit. Záře Alkathronenu před ním tvořila ochranný štít proti vánici, zároveň však v plné nahotě ukazovala naprostou prázdnotu celého města.

Když Caeden procházel kolem symbolu označujícího portál do Ilin Illanu, trochu zpomalil a zapudil další záchvěv pochybností, jestli se sem měl vracet. Vystavovat se nepříteli tímto způsobem bylo riskantní, dokonce zbrklé, ale... nemohl ztrácet čas. Davian byl vězněm už celý rok. To znamenalo, že ho brzy pošlou do Zvaelaru.

Podle svých odhadů měl Caeden na přípravu necelý měsíc.

Pokračoval vpřed. Zbývající Veneráti po jeho útěku nezahláli: jakmile se Caeden rozpomenul na Gassandridovo holedbání, před nímž ho varoval Davian, nanejvýš opatrně se vkradl do andarrského hlavního města, aby se přesvědčil, je-li tomu tak. A skutečně: příslušné duševní známky vykazovalo znepokojivé množství obyvatel. Veneráti už přečetli myšlenky stovek lidí. Možná tisíců.

Gassandrid, Alaris a Diara pročesávali celou zemi ve snaze ho vypátrat — a především zjistit, kde se nachází Ashalie.

Samozřejmě to očekával a vynasnažil se, aby po sobě nikde nezanechal žádné stopy. Kdykoli se musel pustit mimo Studně, odstraňoval

dokonce i vzpomínky na svou přítomnost. Bohužel to také znamenalo, že nesměl riskovat jakýkoli kontakt se svými přáteli v Andaře. Veneráti už o nich skoro určitě věděli a budou je bedlivě sledovat.

Přes rameno vrhl další toužebný pohled k symbolu Stavitelů pro Ilin Illan. Ta nucená izolace byla náročná, zvláště tváří v tvář tomu, co se blížilo... ale také zajišťovala, že Karaliene, Wirr a ostatní zůstanou v relativním bezpečí. Veneráti sice jen o vlásek neproporazili ilsharu, vždycky však byli trpěliví — a poté co jim po Caedenově loňském krátkém zajetí spadl do klína Licanus, budou ještě trpělivější. Nebudou útočit na svou vlastní návnadu.

Alespoň dokud se nepřestanou domnívat, že ta návnada slouží svému účelu.

Ona neklidná myšlenka ho neopouštěla, ani když došel k masivnímu bílému oblouku označujícím vstup do samotného Alkathronenu. Zavřel oči a soustředil se na něj. Vzápětí si všiml jemných, vzájemně se křížujících čar kanu, které přehrazovaly jedinou cestu dovnitř.

Ještě chvíli stál váhavě na místě.

Pak vkročil pod čnicí kámen a přetrhl téměř neviditelná vlákna, až se kolem něj zachvěl vzduch. Teď se Alaris dozví, že je tady.

Jedinou otázkou bylo, jestli to poví ostatním.

V mlhavých obavách se rozhlédl po zurčících fontánách zdobících vstup do Alkathronenu, pak potřásl hlavou a vyrazil ke srázu na východní straně města.

Tak jako tak měl málo času a ještě mnoho práce.

Caeden poslal do tepelného kamene další Esenci a zatal zuby, aby mu přestaly jektat.

Potom k válcovité, po pás vysoké Nádobě natáhl dlaně, usadil se na nevysokou bílou zídku a konečně si dopřál odpočinek. Ve městě bylo porůznu rozmístěno hned několik takových kamenů, dokonale začleněných do jeho estetiky, a přesto nepřehlédnutelných. Když se v nich zatopilo troškou Esence, začaly sálat mnohem silnějším

teplem, než bylo to, které vydával sám Alkathronen. Vzhledem ke Caedenovým sténajícím svalům, dlaním rozedřeným od provazu a šatům promočeným od sněhu to nyní byla obzvláště vítaná funkce.

Samozřejmě to všechno mohl docela snadno napravit, zároveň si však uvědomoval, že brzy bude potřebovat každou špetku Esence ve své Zásobě.

Nepřítomně zíral k východnímu okraji města, kde měkký svit Esence zadržoval zvířenou bělobu, která zuřila těsně za ním. Bouře od jeho příchodu zesílila. Během posledních pěti hodin mu to nijak neusnadňovalo práci, ale teď mu to začínalo hrát do karet.

Natočil se bokem, aby si ohřál druhou stranu těla, a obrátil oči k ulici rovné jako pravítko, která vedla do středu Alkathronenu. Dohlédl až tam, kde se sních nerozpouštěl; slábnoucí mihotavá Esence v dálce odhalovala čím dál silnější bílou příkrývku.

Při pohledu na tu nestálou záři se otrásl. Nechtěl vzpomínat na dobu, kdy tam byl naposledy, stále to však cíhalo v dosahu jeho myšlenek. Nedokázal přehlížet, co se tehdy dozvěděl a co udělal pak.

Isiliar byla jeho přítelkyně, a on ji tu vědomě nechal zešítet.

A potom — když se odsud konečně osvobodila — ji zabil.

„Vypadáš nešťastně, Tal'kamare.“

Caeden sebou trhl. Pak se obrnil a povstal, otočil se a kývl na pozdrav vysokému muži s ostře řezanou tváří, stojícímu naproti přes ulici.

„Je to tak,“ přiznal Alarisovi. Tlumená slova se v hrobovém tichu zřetelně nesla. Neusmál se, nicméně si dal záležet, aby nepůsobil nepřátelsky. „Ale jsem rád, žeš přišel.“

Alaris se do něj zaklel modrýma očima. Na pohled vypadal uvolněně, ale v jeho postoji byl nepokoj. Ostražitost.

„Slib daný příteli je slib, který nelze porušit,“ pravil Alaris. Zkoumavě se na Caedena zahleděl. „A stále chci věřit tomu, že jsme přátelé, Tale. Navzdory všemu.“

„I já.“ Caeden to myslel vážně. Přesto se neubráníl tomu, aby zrakem nezalétl do tichých ulic za Alarisovými zády, a zapřemítal nad tím, jak rychle se tu druhý muž ukázal. „Tak brzy jsem tě nečekal.“

Ze zbylých Venerátů dokázal Bránu vytvořit jedině Gassandrid a povoleny byly pouze zcela nezbytné a opodstatněné výpravy za ilsharu. Jestliže Alaris dodržel slovo, které dal Caedenovi, a neřekl o této schůzce ostatním, pak musel mít záminku k odchodu, a to velice šikovnou záminku, dokázal-li přijít tak narychlo. Caeden sice počítal s tím, že Alaris dorazí za pouhých pár hodin, ale ve skutečnosti očekával, že to bude spíš několik dní.

„Jsem tu sám,“ ubezpečil ho Alaris, když si všiml jeho pohledu. „Gass mě chtěl beztak poslat ven kvůli... něčemu jinému. Prostě to tak shodou okolností vyšlo.“

Při těch slovech se Caeden zamračil — jaká záležitost mohla Alarise zavést tak blízko k některému z portálů do Alkathronenu? —, ale znal ho dost dobře na to, aby mu věřil. Pomalu, opatrně si odepnul meč za pasem a hodil ho na zem mezi ně. „To rád slyším. Protože jsem si s tebou přišel promluvit.“

Alaris se zamyšleně zadíval na ostří. Přikývl, svou vlastní zbraň však neodložil.

Caeden pokynul k lavičce na druhé straně od tepelného kamene. Když se Alaris posadil, navzájem se mlčky pozorovali, až nakonec Caeden vyfoukl vzduch z tváří a zapátral po vhodném způsobu, jak zahájit rozhovor.

„Když jsme tu byli posledně,“ začal, „řekls mi, ať se vrátím, až se vypořádám s Lythy. Tvrdils, že chci-li pochopit obě strany v této válce, byl bys ochoten mi to vysvětlit.“ Alaris se k němu naklonil s čímsi jako nadějí v očích, Caeden však rychle zavrtěl hlavou. „Chci s tebou jednat na rovinu, příteli. Už jsem si vybavil dost na to, aby to vysvětlování bylo zbytečné. V tomhle boji nejsem na straně tvého pána a ani víckrát nebudu.“

Alaris zkrivil tvář. „To... velice nerad slyším. Nepřekvapuje mě to, ale... stejně.“ Svěsil ramena a do hlasu mu pronikla hořkost. „Pokud už tě nezajímá mé stanovisko, Tale, o co ti pak jde?“

Zklamání v přítelově tónu Caedena zabolelo, přesto ale pokračoval dál. „Mám pro tebe nabídku. Výměnu.“

Alaris zasupěl. „Jestli mluvíš o Licianu —“

„Jistěže ne.“ Caeden ta slova pronesl tiše. Stejně už věděl, kde přesně se Licanius nachází. „Chci, abyste propustili Daviana. Na oplátku vám povím, kde je Cyrův Přítok, a nebudu vám bránit, abyste z něj Cyra vyzvedli.“

Po tomto prohlášení se rozhostilo ticho, jak Alaris se sraštěným obočím dumal nad tím, co mu Caeden řekl.

„Proč?“ Nechápvavě zakroutil hlavou. „Oba víme, že musíš zahubit jak Cyra, tak Daviana, abys uzavřel trhlinu, a zabít Cyra je mnohem těžší. Tím spíš, pokud ho pustíš.“

Caeden zachovával klidnou tvář. Cyr si do svého Přítoku vlezl dobrovolně — uvěřil pravdě o Shammaelothovi a sám se k tomu nabídl —, ale ostatní Veneráti to nevěděli. Předpokládali, že je Caedenovým vězněm, tak jako donedávna Meldier a Isiliar.

„Protože jsem to Davianovi slíbil,“ odpověděl pevně Caeden. „Sám ho zachránit nemůžu — ne z Ilshan Gathdel Tethu, a zvláště ne, když stojíš proti mně. Nejsem tak silný jako ty. A nikdy jsem nebyl.“ Říkal ta slova upřímně, bez sebelítosti či falešné skromnosti.

Alaris se na něj upřeně zahleděl. „Někdo moudrý by si to mohl vykládat tak, že Davian je důležitější než Cyr, ačkoli zatím nemáme tušení proč.“

„Někdo moudrý by si uvědomil, že v takovém případě bych vám podobný obchod nikdy nenabízel. Jen se pokouším dodržet slovo, Alarisi — to je celé. Snažím se být mužem, kterým chci být, nikoli mužem, kterého jsi znával.“ Caeden se k němu nahnul. „Oba víme, že Daviana zabiju — to není něco, co se dá zvrátit, bez ohledu na to, jak dlouho ho budete držet v zajetí.“ Z toho pomyšlení se mu pořád ještě dělalo špatně od žaludku, dokonce i rok potom, co se to dozvěděl, ale dával si záležet, aby to na sobě nedával znát. „Oproti tomu Cyrův osud nezná ani jeden z nás. Takže je to dobrá nabídka, Alarisi. Nebudu ji víckrát opakovat.“

Alaris ji očividně zvažoval. Chvilí zíral na tepelný kámen.

„Slyšíš se vůbec, Tale?“ zeptal se najednou. Když vzhlédl ke Caedenovi, v očích měl jakousi uštvanost. „Tvrdíš, že o tomhle sis promluvit nepřišel, ale... muž, kterým chceš být? Přeješ si vyměnit jednoho

přítele — kterého jsi před dvěma tisíci lety uvěznil — za druhého a argumentuješ tím, že bych na to měl přistoupit, protože jednoho z nich stejně zabiješ.“ Hořce, unaveně se zasmál. „A přesto máš bohorovnou jistotu, že kráčíš po správné cestě, kdežto my ostatní jsme sešli na scestí.“

Caeden se zakabonil. „Asi si myslíš, že ty a ostatní jste jaksi méně ušpinění.“

„Ano.“ Alaris to řekl zcela věcně. „Jednáme s vědomím, že vše, co se stane, se může odestát, Tale — že na tom, co provedeme druhým, vůbec nesejde, *ledaže dosáhneš svého*. My nejsme ti, kdo si umínili chránit rozbitý, spoutaný svět a zabíjet ty, které milujeme.“

Caeden otevřel ústa, aby mu něco odsekl, ale pak se zarazil a jen utrmáceně zavrtěl hlavou.

„Ne,“ řekl tiše. „Už ne, Alarisi. Už žádné zasévání pochybností. Žádné paběrkování v diskusích, které už jsme spolu vedli, žádné ostřelování otázkami, na které jsem ti odpověděl před celými stale-tími. Styd' se. Styd' se, že se snažíš zneužít mé neznalosti.“ Pevně se na druhého muže zadíval, aby mu dal najevo, jak upřímné je jeho vlastní zklamání. „Věc se má tak, že už vím, čemu věřím. Pamatuju si, proč je tohle všechno nezbytné. Pamatuju si, že se odmítáš být jen zamyslet nad možností, že nás tvor, kterého známe jako Ela, klame. *Pamatuju si*. Takže tuhle část rozhovoru můžeme tentokrát prostě... přeskočit.“

Alarisovi zaškubalo ve tváři a Caedenovi neuniklo, že ho svým výpadem ťal do živého. Výborně.

Zavládlo ticho.

„Tentokrát jsi to opravdu ty, vid', Tale?“ ozval se s lítostí Alaris. Zmoženě si promnul tvář. „Takže Daviana za Cyra. Dovol, ať si to krátce... promyslím.“

Znovu se sneslo ticho. Caeden si Alarise zkoumavě prohlížel. „Jak je na tom?“ Přičilo se mu tu otázku pokládat, ale starosti mu nedaly na vybranou.

Alaris zaváhal.

„Docela dobře,“ odpověděl. „Ale jak si jistě umíš představit, vyvolal mimořádnou... situaci. Gassandrid ho chce vzdělávat, kdežto Diara...“

Diara ho chce trestat. Jelikož vědí, co je zač a co se s ním stane — co udělá —, některé jejich argumenty jsou dosti pádné. “Podíval se Caedenovi do očí. „Ale pořád ještě spadá pod mou pravomoc. A pokud jde o mě, prozatím je to prostě další člověk, kterého je před tebou potřeba chránit.“

Caeden cítil, jak mu ztuhla čelist, ale nic neřekl.

Alaris ho zamýšleně sledoval. „Když už vedeme zdvořilý rozhovor...“

„Pokud mi chceš něco říct, rád si to poslechnu.“

Alaris jen pokýval hlavou, očividně nic menšího nečekal. Sáhlo do kapsy a vytáhl cosi malého, ovinutého několika vrstvami plátna. Látka byla bílá, ale když ji Alaris začal odmotávat, Caeden si všiml, že spodní pruhy jsou nasáklé jakousi mazlavou zelenou tekutinou. Poslední pruh látky brzy dopadl s vlhkým plesknutím na zem, Caedenovi však ještě chvíli trvalo, než poznal, co že to Alaris drží v ruce.

„Kdes to vzal?“ Alaris mu hodil zničené zbytky Portálové skříňky. „Je jasné, že to nevyrobil nikdo z nás.“

Když Caeden chytil Nádobu, srdce mu vynechalo úder. Prohlížel si ji a měl co dělat, aby na sobě nedal znát úlevu. Alaris to nemohl vědět, ale důkaz jejího zničení byl pro něj pozhřebáním. Povrch krychle, kdysi bronzový, byl nyní kluzce černý a část kovu se mu pomalíčku roztékala v ruku.

Caeden se dlouho předtím rozpomenul, že Talan Gol tuto Nádobu pokazí, stejně jako kazil všechna podobná zařízení, která na delší dobu uvázla uvnitř ilshary. Jenže Portálová skříňka byla výjimečně mocná. Jedinečná. Nebyl si jistý, jestli se rozloží stejným způsobem.

„U Lythů,“ řekl po pravdě Caeden, poněvadž ho nenapadal důvod, proč lhát. „Ukradl jsem jim to.“ Na Alarisovo povytažené obočí zareagoval pokrčením ramen.

Alaris se zasmál a zakroutil hlavou. „Ten příběh bych si jednou moc rád poslechl.“

„Jednou ano,“ souhlasil Caeden. S těžkou lítostí v hrudi stočil pohled zpátky k rozpadající se Nádobě ve svých rukou. Další

připomínka toho, jak šeredně svého přítele využil. Coby Malshash propojil Caeden Daviana s Portálovou skříňkou a zmanipuloval ho tak, aby mu ji doručil, až si Caeden vymaže vzpomínky — a to jenom proto, že Davian byl jediný, u koho měl jistotu, že se toho dožije.

Sám do toho všeho Daviana zatáhl, ačkoli věděl, že Davian nakonec zemře jeho rukou. Přesněji řečeno *protože* věděl, že zemře jeho rukou, a tedy ne dříve.

Odstřčil tu myšlenku i zchátralou skříňku, opatrně si otřel ruce a znovu byl v pokušení pokusit se Alarise přesvědčit o důvodu, proč se vlastně začala rozkládat. Ostatní Veneráti věřili tomu, že chátrání Nádob v Talan Golu stejně jako pustota samotné krajiny jsou zapříčiněny Bariérou: čímsi zabudovaným do jejich mechanismů, co z ní dělalo účinnější vězení.

Jenže tak to nebylo. Při konstruování ilshary se Caeden osobně spojil s Andraelem a věděl, že jejím jediným účelem bylo zbrzdit Elův pochod do Deilannisu a přinutit ostatní Veneráty, aby se zastavili a spolu s Caedenem si položili otázku, zda je jejich víra nezaslepila. Přesto už v dobách, kdy ještě věřili, že Caeden je na jejich straně — že byl jen bezděčným účastníkem Andraelových intrik —, Alaris a ostatní rychle sahalo po výmluvách. Tvrdili, že Andrael musel do opěrných Nádob ilshary něco doplnit, než je předal Darecjcům, anebo že je možná pozměnili sami Darecjciji.

Veneráti byli chytří muži a ženy, a přece si nedokázali připustit ani pouhou možnost, že skutečný problém tkví v přetrvávající přítomnosti jejich spoutaného boha.

Jenže taková byla Shammaelothova podstata. Ti, kteří se do jeho zkaženosti ponořili nejhluběji, ji kupodivu viděli zdaleka nejhůř — což jim Caeden snad ani nemohl zazlívát. Sám znal ten závoj krátkozrakosti až příliš dobře.

Alaris náhle zavrtěl hlavou.

„Má odpověď zní *ne*, Tale.“

Caeden na něj bezvýrazně pohlédl a pak ztěžka vydechl, když pochopil. Alaris se rozhodl odmítnout nabídku na Davianovo propuštění.

„Proč?“

Alaris bezradně mávl rukou. „Protože jsi sem přišel až potom, co sis uvědomil, že mě v Ilshan Gathdel Tethu neporazíš. A protože nechápu, co bys z toho měl. To znamená, že mi něco tajíš.“ S viditelnou sklíčeností se odmlčel. „Ale především? Protože potom, co se stalo s Is... už vím, že nejsi tím, kým jsi býval. Možná máš vzpomínku na naše přátelství, Tal'kamare, ale já už nejsem přesvědčen, že jsi mým přítelem.“

Caedenovi se sevřelo srdce. Zatápal po slovech, kterými by vyjádřil své pocity.

„Ani nevíš, jak moc mě to mrzí,“ řekl nakonec, aniž se obtěžoval skrýt bolest ve hlase. „Ale děláš chybu, Alarisi.“

Alarisův výraz se nezměnil. „Vyměním Daviana za polohu *Asbalima* Přítoku. Za nic jiného.“

„Ne.“

„Potom se nemáme o čem bavit.“ Alaris strnule povstal. „Dal jsem ti své slovo, že ti dovolím z Alkathronenu odejít, Tale, a myslel jsem to vážně. Jakmile však z tohoto města zmizíš, budou z nás nepřátelé. Žádné další vyjednávání jako toto už následovat nebude.“

Caeden také vstal, došel ke svému meči a sehnul se pro něj, s tichým kovovým zaskřipáním ho zvedl z dlažby.

A pak ho pomalu, rozvážně namířil na Alarise.

„Já vím,“ řekl mírně.

Alaris na něj zíral s nevěřicným rozhořčením. V Caedenovi to vzvedmulo provinilost, která se mu hnusila. Oba tam stáli bez hnutí; potom se Alaris zvolna rozkročil, udělal si prostor a zdráhavě vytasil vlastní meč.

„Asi bych měl být vděčný, že sis nepočkal, až se k tobě otočím zády,“ zabručel Alaris s mečem ve střehu. „Aspoň tolik toho z tebe ještě zbylo.“ V očích měl tvrdý pohled, ale jeho hlas zněl spíš unaveně než co jiného. „Ať už si myslíš, že máš tady v Alkathronenu oproti Ilshan Gathdel Tethu jakoukoli výhodu, Tale, přepočítal ses. Nemám pochyb, že ses na mě připravoval, kladl nástrahy a pasti, ale sám jsi říkal, že jsi mě tak brzy nečekal. Pár hodin ti v žádném případě nemohlo stačit.“

Caeden na to prohlášení nijak neodpovídal, jen držel ostří před sebou a opatrně začínal kolem Alarise kroužit. Ten jeho pohyb napodobil.

„Máš poslední šanci, Tale. Odejdi. Nemáš žádnou z Andraelových Čepelí, takže i kdybys měl nějakou jinou Nádobu, o které nevím, nemůžeš doufat ve vítězství. A tentokrát ti nedovolím uprchnout.“ Caeden stále zachovával mlčení a Alaris si povzdechl, jako by uvázl kdesi mezi zádumčivostí a mrzutostí. „Pak mi tedy odpověz na jednu poslední otázku, dříve než to skončíme a navěky tě dáme pod zámek.“

Caeden kolem něj nepřestával kroužit. „Ptej se.“

Alaris nespouštěl pohled z Caedenovy tváře a oba pokračovali ve svém pomalém, obezřetném tanci. „Vím, že měnění podoby ovládáš výborně, ostatně sis ho před stoletím dobře nacvičil — a také vím, že už se ti musela vrátit většina vzpomínek. Proč se tedy vracíš do tohoto těla? Proč ne do svého vlastního?“

Caedena to téměř přinutilo zaváhat. Ve dnech, jež následovaly poté, co ho Davian stál, aby ho osvobodil z Ilshan Gathdel Tethu, si sám pokládal tutéž otázku. Přemítal, co ho nutilo proměnit se zpátky, a to navzdory průvodním bolestem. Navzdory jiným možnostem, které se mu nabízely.

Nakonec však našel odpověď.

„Protože tohle je to, kým teď jsem,“ odvětil.

Čepel jeho zbraně kmitla dolů k Alarisově pravé paži. Ten rychle jako mžitka uhnul do strany a vykryl Caedenův útok, až se tichým Alkathronenem rozlehl třesk oceli. Caeden ladně ucouvl před kvapným, strohým odvetným úderem, protínajícím vzduch v místech, kde před okamžikem bylo jeho rameno.

Caeden vystupňoval boj celou smrštěí rychlých, lehkých výpadů, s napnutými nervy se pokoušel klidně dýchat a pohotově vyhodnocovat, co dál. Alaris už vztyčil disruptní štít, stejně jako sám Caeden, a téměř beze zbytku blokoval údery vedené prostřednictvím kanu. Jeden i druhý zároveň vystoupili mimo čas; sníh, který se ještě před chvílí zvolna snášel k zemi, teď visel ve vzduchu mezi nimi. Každá vločka se étericky trpytila, jak odrážela světlo Esence z města.

Odskočil od protivníka a ztěžka vydechl, sražená pára mu splynula z úst, a když opustila jeho časovou bublinu, ihned znehybněla. Pokud šlo o kan a Esenci, jednalo se o vyrovnaný souboj, a ten tak znovu ustoupil tělesnému zápolení.

Zápolení, v němž byl Alaris neporazitelný.

Alaris mu nedopřál mnoho času na přemýšlení; svalnatý muž se náhle vyřítit kupředu, vražedné ostří jeho meče se blýskalo v uhrančivě ladném tanci, znovu a znovu se míhalo proti Caedenovi, všechny ty výpady mu šepotaly těsně nad kůží nebo je na poslední chvíli odvracel prudkými, zoufalými kryty. Alaris nebyl tak nadaný jako Isiliar, ani tak vynalézavý a nevypočitatelný ve svých útocích. Ale přesto byl opravdu velmi dobrý.

Caeden si napustil nohy Esencí a vši silou se vrhl vzad, načež prudkým smykem zastavil o dobrých patnáct metrů dál v dokonale hladké ulici z bílého kamene. Alaris už byl v pohybu; rychlým krokem překonával vzdálenost, která je od sebe dělila. Caeden rozšířil svou časovou bublinu, hmátl do své Zásoby a vyslal proti nejbližší budově příboj Esence, vyrval z průčelí velký kus kamene a mrštil jej Alarisovi do cesty. Alaris vyskočil a snadno se přehoupl přes obrovskou štěpinu zdiva, která se zabodla do vozovky právě tam, kam se před okamžikem chystal došlápnout. Dál se blížil ke Caedenovi, jako by k ničemu zvláštnímu nedošlo.

„Máš to marné, Tale,“ překřičel rachot hroutící se budovy nalevo od sebe.

Některé z alkathronenských šňůr s Esencí praskly; Caeden pomocí kanu čapl po jejich energii a pevně ji slisoval, mrskl po blížícím se muži zářící kouli a sám se vrhl za ní, co nejprudčeji a co nejniž nad vozovkou. Jakmile Esence udeřila do Alarisova disruptčního štítu, rozptýlila se, svému účelu však posloužila. Alaris sekal naslepo do vzduchu, očekával další útok, ale ne tam, odkud měl přijít. Caeden kolem něj hbitě proklouzl, své tělo na zemi zaštitil Esencí a tvrdě sekl po Alarisově koleni, právě když protivníkovo ostří protálo vzduch těsně nad jeho hlavou.

Caedenova čepel se odrazila od Venerátovy nezranitelné kůže, až mu zabrnělo v paži, a to přesto, že si ji vyztužil Esencí. Alaris zavrčel zlostí. Byl to drobný, téměř nicotný úder, a právě proto ho nečekal — ale přesně něco takového ho zákonitě muselo rozčítit a dopálit, a způsobit tak, že zaváhá. Stačí ho maličko zpomalit a odvést jeho pozornost.

Alaris se po zásahu ani nezapotácel, otočil se a rozpoutal zuřivou salvu blýskavých, jako břitva ostrých útoků Esence. Caeden se vyhrabal na nohy a na poslední chvíli před sebou vztyčil jednodlitou vrstvu kanu, která protivníkovy útoky vstřebala. Caedenův disruptční štít byl sice odolný, ustavičně však vířil kolem něj, a některé z těch téměř neviditelných zlatavých jehlic by jím nejspíš pronikly.

Země pod Caedenovými chodidly se otrásla a on stačil jen tak tak uskočit; vozovka se v místě, kde stál, roztrhla ve spršce suti a jemného bílého prachu. Převalil se a uši mu drásal drtivý náraz kamene o kámen, jak Alaris bouchl kusem vozovky jako kladivem a zanechal tam, kde se Caeden před okamžikem nacházel, dva metry široký kráter.

Caeden se s lapáním po dechu vyškrábal na nohy a znovu se vymrštil kupředu.

Potom se všechno zvrhlo ve zběsilou změť utíkání, uhýbání a burácející destrukce.

Dvakrát dočista ztratil přehled o tom, kde vlastně jsou. Budovy kolem něj se rozpadaly na mohutná, strašlivá, hřmící mračna, jak z nich jeden nebo druhý trhali kusy zdí a pak využívali osvobozenou Esenci proudící Alkathronem k vyrvání dalších kusů zdiva. Pokaždé se mu však podařilo znovu se zorientovat, s třeskem oceli se vrhnout na protivníka a zase od něj odskočit, postupně a bolestivě přesouvat bitvu tam, kde ji chtěl mít. Pokud možno se jen bránil, aniž by to vypadalo nápadně, jeho tělo nicméně strádalo hlubší a hlubší sečné rány, k jejichž zahojení bylo zapotřebí čím dál tím víc Esence. S každým trýznivým úderem, který vstřebal, se jeho Zásoba ztenčila, a čapat Esenci z města kolem něj zkrátka a dobře nepostačovalo.

Alaris vyhrával.

Esencí posílený skok přes rozdrčenou fontánu ho konečně zanesl na dohled od nevysoké zídky, která tvořila východní okraj města. Obvykle by se tam naskýtal dechberoucí výhled, za zídkou však stále ještě zuřila vánice, nic než bílý sníh unášený černou nocí kolem téměř neviditelné klenby, jež chránila Alkathronen.

Caeden si znovu napumpoval do nohou Esenci a rozběhl se podél zídky. Plíce už měl v jednom ohni, trhanými nádechy lapal po vzduchu, pádil a klouzal ulicí, zatímco se mu za patami lámalo, dunělo a skučelo kamení. Kdyby byl silnější, kdyby měl víc času na přípravu, možná by dokázal nastražit méně nápadnou past.

Ale to teď nepřicházelo v úvahu. Byl téměř na pokraji vyčerpání.

Když konečně doběhl na podlouhlé náměstí končící u východní zdi — nejspíš někdejší tržiště, stále ještě nepoškozené a dokonale osvětlené —, smykem zabrzdil, otočil se a pozvedl štít Esence proti další palbě kamení. Štít se zamihotal; několik kusů zdiva ho prorazilo, zasáhlo Caedena do prsou a do nohy, přerazilo mu kost a zarylo se hluboko do svaloviny. Sykl bolestí a vrávoral vzad, dokud se neopřel o zídku, která mu sahala k pasu a vymezovala okraj alkathronenské klenby. Pak sklonil štít a nabral Esenci z nedaleké osvětlovací čáry. Vpravil si energii do zranění a cukl sebou, když mračnem prachu halícím otevřený prostor prolétly další kameny a těsně minuly jeho hlavu.

Závoj jemné drti konečně prořídil a na protějším konci náměstí se ukázal Alaris. Vypadal utahaně a zřejmě se snažil nezatěžovat jednu nohu, ale jinak na něm nebylo znát o nic menší odhodlání než na začátku souboje. Vzduch čpěl pachem rozdrčeného zdiva; Caeden se chraptavě rozkašlal a otřel si z čela pot smíšený s prachem, ruce měl teď kluzké a umazané od šedivé špíny. Jejich pohledy se střetly.

Následovala chvíle ticha, mlčenlivého porozumění. Caeden svěsil ramena, byť se mu zrychlil tep.

„Nikdy to nemohlo dopadnout jinak, Tale,“ křikl Alaris, belhaje se na náměstí. „Teď mě musíš —“

Caeden aktivoval spouštěcí uzel své Nádoby.

Alarisovi se pod nohama přes celou plochu náměstí rozzářil obrys vlčí hlavy — vázání, na něž všichni Veneráti před tisíci lety

přistoupili, Caedena přinutilo ho sem přidat, i když si to žádalo čas navíc —, který okamžitě vysál všechny ostatní čáry Esence a uvrhl okolí do černočerné tmy.

Ozvalo se hluboké zaprašštění. Caeden na zlomek vteřiny spatřil, jak Alarisovu tvář s vytřeštěnými očima osvětlila vlčí hlava na zemi, když vtom se pod Venerátem propadla země a budovy, které se tyčily ze tří stran kolem něj, se skácely k sobě navzájem.

Ačkoli to Caeden očekával, malátně se zhroutil proti zdi za sebou. Náměstí vybuchlo v bolestném matoucím řevu. Alaris zmizel pod kvádry kamene, které děsivě závrtnou rychlostí burácely tam, kde stál, jako by je přitahoval jakýsi nepředstavitelně silný vír. Hromada sutě dvě patra vysoká a stejně tak široká během chvilky utvořila udusaný pahorek, sotva viditelný ve strašidelně nasvícených zvířených mračnech, jež ho nyní obklopovala.

Zavládlo neklidné ticho. Vlčí hlava — to, co z ní bylo ještě vidět — pohasla stejně rychle, jako se objevila, takže celou scénu na několik vteřin obestřela temnota. Pak se znovu rozzářily čáry Esence, poněvadž se obnovil jejich přístup k hlubinnému alkathronenskému Cyráriu.

Caeden vysoukal své rozbolavělé tělo na nízkou zídku a zády se opřel o síť Esence, která mu bránila přepadnout přes okraj. Věděl, že kdyby výjev za ním nehalila vánice, viděl by strmý, krkolomný sráz, k jeho patě o kilometr níž by však nedohlédl. Podobně jako stěny Fedris Idri byl tento útes — spolu s dalšími útesy kolem vrcholu, na němž byl Alkathronen postaven — dokonale hladký, lesklý jako sklo, odolný vůči oceli a nedal se zlézt.

Zahleděl se na sutiny před sebou a zatajil dech. Soustrojí kanu zafungovalo přesně tak, jak doufal.

Ale věděl, že ho uspěchal. Odbyl.

Nezamaskoval.

Několik menších kamenů na vrcholku pahorku se začínalo kutálet po svazích. Svým chřestěním rozdrtily okolní ticho.

Caeden se ani nepohnul, jen vyčerpaně sledoval, jak se jeden z větších balvanů roztrásl a spadl z pahorku, vytlačen těmi vespod,

keré cosi pomalu nadzvedávalo. Mezerami probleskovala zlatá Esence, čím dál jasněji, až vytrvale rostoucí kopule energie odhrnula zbývající kvádry kamene, muž v jejím středu vylezl z mohutného závrtu vytvořeného Caedenovou Nádobou a s kulháním vykročil k němu.

„Nerozumím jedné věci,“ pravil klidně Alaris, jakmile se ocitl na doslech, a skloukl štít Esence, po kterém se s tlumeným zašramocením skutálelo posledních pár úlomků zdiva. „I kdyby čáry kanu nebyly tak silné, abych je zahlédl... i kdyby ti to vyšlo a mě by to pohřbilo pod vším tím kamením... musel bych spát — jak dlouho, týden? Možná dva, než se uzdravím? Čeho jsi chtěl dosáhnout? Okamžitě zahájit útok na Ilshan Gathdel Teth, dokud se odsud nezvednu?“ Zakroutil hlavou a strnule, ale neúprosně se blížil ke Caedenovi. „Zavání to zoufalstvím, Tale. Lajdáctvím. Jsi s rozumem v koncích a myslím si, že to víš.“

Caeden na to nic neřikal. Hluboko v kostech ho pořád ještě pobořilo po boji. Ze svého místa na zídce viděl pomalu se rozptylující oblaka prachu nasvícená plápolající Esencí. Připomínalo to blesky v mracích při zuřivé bouři.

Všude kolem rozeznával jen zkázu. Celá čtvrtina posledního města Stavitelů byla v troskách.

Hrud' mu ztěžkla smutkem nad tou ztrátou.

Alaris zahlédl Caedenův výraz a belhavě se zastavil několik metrů od něho. Hlas mu zvlídněl, ačkoli v něm stále byla výčitka. „Zbytečný zmar,“ přitakal tiše. „Nejstarší, nejdokonalejší město na světě, a my jsme ho zbořili. Smazali jeho krásu, jeho historii. Nikdy jsem nepochopil, proč Stavitelé proti takové zkáze nenachystali lepší ochranu. El ví, že by to dokázali.“

„Asar mi kdysi řekl, že se tak zachovali proto, že nic není doopravdy krásné, pokud to nemůže být ztraceno,“ poznamenal nepřítomně Caeden s pohledem upřeným na trosky. „Někdy na to zapomínáme, Alarisi.“

Alaris se náhle zamračil a podíval se na Caedena, jako by mu teprve teď došlo, kde to vlastně sedí.

„Nebud' blázen, Tale. Oba víme, že je třeba useknout ti hlavu,“ řekl opatrným tónem a natáhl ruku, jako by ho chtěl silou vůle od-táhnout od kraje.

„Z téhle výšky? Když se nebudu chránit Esencí? Vyjde to nastejno,“ ubezpečil ho Caeden. Unaveně se na přítele usmál. „Vypadá to, že tentokrát to bude plichta.“

Jakmile pomocí kanu rozpustil malou část průhledné klenby Alkathronenu, do šíje ho začal bičovat ledový víchr a sníh hnaný větrem. Jak očekával, natáhlo se k němu vlákno Esence, aby ho zachránilo, ale on kanem usekl i to. Alarisův zklamaný výkřik spíš cítil, než slyšel.

Skácel se vzad.

Ochrana Alkathronenu zmizela a do kůže se mu ihned zařaly pa-řáty mrazivého chladu. V uších mu burácel víchr a všechno zbělelo.

Zhoupl se mu žaludek, zavřel tedy oči a navzdory závratí ze střemhlavého pádu se pokoušel rozhlédnout pomocí kanu. Tenoučká síť kanu, kterou rozhodil nazpět k Alkathronenu, mu zdánlivě celou věčnost nic neukazovala.

Nakonec přece jen odhalila postavu obalenou Esencí, která se přehoupla přes zídku a střemhlav se vrhla za ním.

Na kratičkou chvíli se ho zmocnil zvláštní stesk nad tím, že se ho jeho přítel naposledy pokouší zachránit.

Potom se otočil a zapátral po mechanismu z kanu visícím ze srázu, jehož přípravou strávil několik hodin.

Aktivoval uzal.

Brána se rozzářila přímo nad Caedenovým padajícím tělem, mezi ním a Alarisem. Zlomek vteřiny nato se v ní zablýsklo, jak jí prolétla Alarisova náhle se zmítající postava. Caeden zařal zuby, znovu se natáhl prostřednictvím kanu a část mechanismu utal. Během pouhých dvou vteřin se Brána otevřela a byla zničena.

Hvízdající vzduch kolem Caedena najednou působil zvláště pokojným dojmem. Ačkoli sám pořád ještě padal, zaplavila ho úleva. Alaris Bránu vytvořit nedokáže a ze Studní se žádným jiným způsobem nedá uprchnout, ani se odtamtud nelze spojit s ostatními Veneráty v Ilshan Gathdel Tethu.

Dříve či později se s Alarisem bude muset vypořádat, o tom vůbec nepochyboval, ale pro tuto chvíli měl alespoň jednoho Veneráta z krku.

Caeden se přinutil se v té vichřici soustředit. Každou špetku Esence, která mu ještě zbývala, si vlil do těla, posílil každou končetinu. Alaris měl pravdu; Caeden nemohl vědět, jestli ho tento pád zabije, nebo jen strašlivě zmrzačí. Kdyby měl býval čas, možná by někde níž nachystal druhou Bránu. Jenže ho neměl.

Zavřel oči před štiplavým větrem a připravil se na náraz.

Tohle bude bolet.

KAPITOLA 1

Wirr prošel portálem do husté spleti větví a křovin, všechny nervy měl našponované, stará jizva přes břicho ho pobolívala napětím.

Co nejtišeji se prodíral vpřed, až vpadl na malou mýtinu. Prázdnota okolní temnoty ho přiměla vydechnout úlevou. Hustým lesním porostem před ním probleskoval odraz měsíce v bublajícím potůčku, jeho strohý stříbrný svit však neodhaloval žádnou stopu nebezpečí. Žádnou nastraženou léčku.

Zaslechl, jak za jeho zády hlubokým hlasem potichu zanádal Taeris, když ho jedna z přízračných větví s vlhkými listy, kterými se Wirr zrovna protlačil, švihla do tváře. Wirr se otočil právě včas, aby dírou ve vzduchu zahlédl starou pracovnu svého otce. V prázdné místnosti v sídle Tel'Andrasů panovala naprostá tma, aby byla z této strany méně viditelná. Vzápětí ji dočista zakrylo listoví.

„Děkuji mnohokrát, Výsosti,“ zabručel Taeris, když si otřel rosu z tváře. V pískově žlutých vlasech prokvétajících šedinami se mu třpytilo měsíční světlo. Zjizvený muž se ohlédl a spokojeně pokýval hlavou nad tím, jak dobře je portál ukrytý. Vidět nebyl ani slaboučký přisvit Esence z černého Cestovního kamene na zemi. „Měli bychom mít alespoň dvě hodiny, než se Esence v těch kamenech vyčerpá a portál se zavře. Předpokládám, že jsme tu sami?“

„Vypadá to tak.“ Wirr se zorientoval podle měsíce a pak se zadíval lesem nejprve k východu a potom k západu. „Pokud nás Laiman poslal na správné místo, měli bychom být mimo dohled od cesty i od hradeb. Daleko od všech hlídek.“

„Jsme tu správně,“ prohlásil sebejistě Taeris a máchl rukou k západu. „Nasbírám dříví na podpal. Vy zatím můžete označit cestu.“

Wirr chtěl něco namítnout, ale pak ho na rukou zaštípal jižní noční vzduch, a tak se podvolil. Možná tu nějakou dobu pobudou a oheň představoval jen malé riziko.

Rychle, ale obezřetně postupoval nezakrotným lesem, až došel na silnici, kropenatou od měsíčního svitu. K jeho úlevě na ní nebylo ani živáčka. Z potoka tekoucího podél silnice vytáhl čtyři velké placky a opatrně je vyrovnal na hromádku u cesty.

Poodstoupil a zadíval se na své dílo. Chtě nechtě propadl nervozitě. Je to dost nápadné? Nebo až příliš?

Nutil se ke klidu. Značku nikdo nepřehlédne, ale hlídka z ní nic nevyčte. Nejspíš si nemusel dělat starosti, ačkoli chápal, že troše úzkosti se teď nevyhne. Pokud by se tahle schůzka — nebo pouhá Wirrova přítomnost — provalila, mohlo by to způsobit...

No, lidé v Ilin Illanu by z toho radostí neskákali, to bylo jisté.

Vrátil se k Taerisovi, který se mezitím pustil do rozdělování ohně. Wirr se posadil zády k padlému kmeni, zavřel oči a nahmatal Přísežný kámen, který mu visel na krku.

„Driscine,“ zašeptal a v duchu si představil staršího z Tol Shenu. „Až budete moci bezpečně odejít, vydejte se na silnici přímo na západ od Tol Shenu. Běžte po ní a hledejte hromádku čtyř velkých kamenů. Jakmile ji najdete, přejděte potok a zamiřte přímo do lesa, směrem nazpět k Tolu.“ Hryzal si ret. „Po jedné nebo dvou minutách chůze dorazíte k dalšímu, menšímu potoku. Odtamtud byste měli uvidět náš oheň. Než o sobě dáte vědět, přesvědčte se, že jsem to opravdu já.“

Když zase otevřel oči, zjistil, že ho Taeris pozoruje. Nadaný krátce přikývl a opět se začal věnovat ohni, Wirr však v jeho pohybech postřehl neklid.

„Už by měli být venku z augurského průchodu, o kterém nám řekla Ishelle,“ poznamenal Wirr a Taerisova znepokojení si nevnímal. „Nedají na sebe dlouho čekat. A Laiman by také neměl být daleko.“ Králův rádce už musel tuto oblast dobře znát; většinu uplynulého roku strávil tady na jihu, pohroužený do vyjednávání. To on sem Cestovní kámen umístil. Nebyl důvod, aby měl zpoždění.

Taeris znovu sklonil hlavu a zlehka foukl do doutnajícího chrastí, oční kontakt však nenavázal. Tmavý, vysoký les kolem nich tiše ševalil; byl moc malý, než aby si zasloužil jméno v mapách, ale stromy v něm

rostly natěsno u sebe. Bohatě to postačovalo, aby je to zakrylo před osvětlenými hradbami Tol Shenu, které — jak si Wirr uvědomoval — nemohou být dál než čtvrt kilometru od nich.

„Myslíte, že si někdo z výboru všimne, že jsem odešel?“ zeptal se Wirr se zadumaným pohledem upřeným na plamínky, které vyskočily před Taerisem.

Taeris zasupěl. „To doufám, Výsosti. Ostatně budeme pryč dva dny.“ Zakroužil rameny. „Ale vědí stejně dobře jako každý jiný, že svůj denní rozvrh musíte držet pod pokličkou, a cestou do Daren Telu vás spousta lidí poznala. Dokud se tu nenecháte spatřit, nikoho nenapadne, že byste mohl být tak daleko. A sudičky vědí, že pořád ještě netuší, že máte *tohle*,“ dodal a ukázal Wirrovi ke krku, kde mu pod kazajkou visel černý kámen ve tvaru slzy. „Nemají důvod k přílišným starostem. Spíše bych řekl, že vaši několikadenní nepřítomnost uvítají s úlevou. A my se vrátíme dřív, než je to přejde.“

Wirr zamyšleně přikývl, ačkoli se na to ptal jen proto, aby něčím vyplnil neklidné ticho. Výbor pověřený dohledem nad jeho osobou — dvanáct mužů a žen ze šlechtických rodů, šest jmenovaných Správou a šest Nadanými — se domníval, že má přehled o všech Přísežných kamenech v Andaře. Jenomže se zdálo, že ten, který Wirr objevil v trezoru svého otce, není zapsán v žádných úředních záznamech. A Wirr v uplynulém roce dělal všechno pro to, aby to tak zůstalo.

„Myslíte, že jsem se dopustil chyby, když jsem jim o něm neřekl?“ přemítal, dotýkaje se řetízku, na němž byl kámen zavěšen.

„Myslím, že jste se dopustil několika chyb, můj principi, ale toto k nim nepatří.“

Wirr zkrivil tvář. Taerisova slova byla spíš upřímnou odpovědí než pokáráním, ale přesto ho zabořila.

Zvláště když se Wirr pořád ještě nemohl rozhodnout, jestli s ním souhlasí.

Čas plynul v družném, byť úzkostném tichu, dokud k Wirrovým uším nedolehlo zapraskání větviček a zašustění křoví. Okamžik nato se ozval tlumený, avšak zřetelný hlas.

„Tady Driscin Throll, Vaše Výsosti.“

Napětí ve Wirrových svalech povolilo. Pokynul rukou k volnému místu nalevo od sebe. Z lesa se vynořily dvě postavy s tvářemi napůl tonoucími ve stínu.

„Driscine,“ pravil zdvořile Wirr. Starší přistoupil k ohni, nevesele kývl na prince i na Taerise a pak se posadil.

Driscinův společník postával na kraji mýtiny a každým coulem těla vyzářoval zdráhavost.

„No tak, Drasi,“ zabručel Driscin a vrhl netrpělivý pohled zpátky přes oheň. „Vždyt víte, že nemáte na vybranou.“

Dras Lothlar — bývalý zastupitel Tol Shenu — se konečně došoural k ohni a s ponurým výrazem si přisedl k Driscinovi.

„Nedopadne to s vámi dobře,“ řekl bez zdvořilostí Wirrovi. Zablýsklo se mu v očích a obrátil se k Taerisovi. „A pokud jde o tebe —“

„Držte zobák, Drasi,“ řekl klidně Wirr.

Dras otevřel ústa a hned je zase zavřel. Stočil pohled stranou, tvář měl zkroucenou a ve světle plamenů jasně rudou.

Wirr se otočil k Driscinovi a prozatím pustil Drase z hlavy. „Vyskytly se nějaké potíže?“

Driscin s pátravým pohledem v hnědých očích pokrčil rameny. „Ani ne, ale nemáme moc času. Jak jsem říkal panu Kardaiovi, každému z shenské Rady byl přidělen někdo, kdo ho každých pár hodin kontroluje. Pokud si uvědomí, že Dras zmizel, mají jeho Stopu a Nádobu, díky níž ho dokážou vypátrat. Může se to šeredně zvrtnout, a to hodně rychle.“

„Čas tlačí i nás,“ ujistil ho Wirr.

Starší z Tol Shenu vzal jeho prohlášení na vědomí a rozhlédl se po okolním lese. „Kde je Ishelle?“

Wirr se neklidně zavrtěl, ale slovo si vzal Taeris.

„Zkoušela to,“ řekl mírně. „Ale bylo to nad její síly. Na cestě vydržela sotva půl dne.“

Driscin zařal čelist a zkoumavě se zadíval Wirrovi a Taerisovi do tváře.

„Proto jste tuto schůzku odložili na dnešní večer? Doprovázeli jste ji nazpět do Tolu?“ Když Taeris přikývl, Driscin vydechl úlevou.

„Za to vám děkuji.“ Napřáhl k Taerisovi ruku. „Mimochodem, já jsem Driscin.“

„Taeris,“ odvětil zjizvenec, nabízenou dlaň však nestiskl.

Driscin ruku nestáhl. „Zlobíš se kvůli Davianovi, ale já jsem mu řekl jenom pravdu. To tys měl před ním tajnosti.“

„Z dobrých důvodů. Poštval jsi ho proti mně, a to z malicherných politických pohnutek.“

„Přes to už jsem se přenesl.“ Driscin hleděl Taerisovi do očí, s paží pořád nataženou před sebe. „Což, jak doufám, dokládá moje přítomnost i skutečnost, že už nejsem v shenské Radě. Byla to chyba.“

Po chvíli ticha Taeris k princově nemalé úlevě konečně potřásl druhému muži rukou. Proti spolupráci se shenským starším reptal od první zmínky Driscinova jména. Když se Driscin poprvé potkal s Davianem, vynasnažil se v něm zasít nedůvěru — a zabralo to. Davian s Taerisem od té doby skoro nepromluvil.

Ničemu neprospělo ani to, když se po loňském obnovení Bariéry Taerisovo duševní spojení s Davianem přerušilo. Všichni sice chovali víru, že Davian stále žije — Alcheshovy vize ostatně předpovídaly, že Davian zastaví Aarkeina Devaeda —, ale i tak se užírali starostmi o jeho blaho.

Wirr poposedl a mávl rukou k Drasovi. „Byly s ním problémy?“

„Právě naopak. Až na neustálé remcání nám na každém kroku ochotně pomáhal.“ Driscin bezděčně zabloudil pohledem k řetízku kolem Wirrova krku. „Co jste mu nařídil?“

„Aby vás ve všem poslouchal a neohrozil nic, čeho se snažíte dosáhnout.“

Driscin zamyšleně přikývl. „Chytré. Ale kdybyste příště mohl přidat rozkaz, aby vůbec neotvíral ústa, bylo by to báječné.“ Drasova jedovatého pohledu si nevšímal. „A co mně?“

„Vám jsem nic nenařizoval.“ Když se po něm Driscin pochybovačně podíval, Wirr si povzdechl. „Svůj vzkaz jsem myslel vážně, pokud vám ho tedy Laiman správně přetlumočil. Pouze jsem vás s vaším svolením zavázal mlčením, a nebudete-li sám souhlasit, nic dalšího vám neudělám. Nemohu očekávat, že mi budou druzí věřit, pokud nebudu důvěřovat i já jim.“

Driscin na něj zíral a pak hodil tázavým pohledem po Taerisovi. „Na drobnosti někdy zapomíná, ale říká pravdu. Jestli vám to pomůže,“ dodal trochu suše Taeris.

Driscin při těch slovech ohrnul rty a Wirr musel skrýt nával podráždění. Taeris ho tímto způsobem čas od času popichoval, zřejmě jenom proto, aby se přesvědčil, že to pořád dokáže — což bylo v pořádku, navíc mnohem lepší než s většinou správců i Nadaných, kteří se Wirrovi pomalu ani nedokázali podívat do očí.

Přesto se jednalo o pádnou připomínku, že nikdo se Značkou už se v jeho blízkosti necítí tak docela ve své kůži.

„Pomůže,“ uznal nakonec Driscin. „Když vím, že se přátelíte s Davianem... sudičky, dokonce jsem v pokušení věřit tomu, že to myslíte upřímně.“ Protáhl se a úkosem pohlédl na Drase, který se během celého rozhovoru mlčky škaredil do ohně. „Začneme?“

„Ještě přijde pan Kardai,“ řekl Wirr. „Chtěl jsem tu i někoho bez Značky.“

Driscin se ohlédl k hradbám Tol Shenu. „Moudré, ale... pokud brzy nedorazí, budeme muset začít bez něho. Máme hodinu, nanejvýš dvě, než si někdo všimne, že se Dras pohřešuje.“

Wirr zamručel na souhlas. V prsou se mu pozvolna stahoval uzel starostí. Nehledě na Driscinovy obavy si v žádném případě nemohl dovolit, aby se portál uzavřel, aniž by se jím vrátil: koňmo by jel odsud do Ilin Illanu tři týdny, a i kdyby ho celou cestu jako zázrakem nikdo nepoznal, takto dlouhá nepřítomnost by vyvolala příliš mnoho otázek.

A Laiman Kardai to všechno věděl. Už tady měl být.

Driscin vzal do ruky klacek a začal roztržitě šťourat do ohně. „Mám za to, že poslední Augur se pořád ještě neukázal?“

Taeris zavrtěl hlavou. „Nikde ani ťuk,“ přiznal. „Víš jistě, že...“ „Ano.“ Bývalý sig' nar mluvil sebejistým tónem. „V kteroukoli dobu je tu vždy třináct lidí s potenciálem zacházet s kanem, ačkoli ti, kteří se narodili v uplynulých deseti letech, tu schopnost ještě mít nebudou.“ Začal vypočítávat na prstech. „Ishelle. Davian. Ten sudičkami prokletý špinavec Rohin. Ti dva, kteří ho pomohli zkrotit,

Erran a Fessiricie. Jejich kamarád Kol zabitý v Ilin Illanu a muž, který ho zavraždil — Scyner. Dívka, kterou ve Varidenu skoro před rokem zabil rozvášněný dav. Plus čtyři, které prý našel a... vyřídil vévoda Andras.“ Kmitl k Wirrovi neurčitě omluvným pohledem. „Zbývá tedy jeden, o kterém stále ještě nevíme.“

Wirr potlačil složitou, znepokojivou směsici emocí, která vyplavala na povrch, kdykoli se někdo zmínil o jeho otci. „Budeme hledat dál,“ ubezpečil Driscina.

Driscin se zase protáhl a přikývl. „Takže... jak to po odtržení Tol Shenu vypadá v hlavním městě?“ Na Wirrovo povytažené obočí zareagoval pokrčením ramen. „S panem Kardaiem jsem strávil celých třicet vteřin, než jsme museli rozhovor ukončit z obavy, že si nás někdo všimne. Nezapomínejte, že my, kteří přebýváme v Tol Shenu, poslední dobou potřebujeme zvláštní propustku i na to, abychom vůbec mohli vyjít z pevnosti — a já se u Rady netěším kdovíjaké oblibě. O Ilin Illanu jsem toho v uplynulém roce slyšel spoustu, ale nic z toho bych nepokládal za spolehlivé.“

Wirr si vyměnil pohled s Taerisem a ten pokrčil rameny.

„Když bylo po všem... život šel dál,“ obrátil se Taeris zpátky k Driscinovi. „Nejdřív to byla samozřejmě pěkná šlamastyka. Ani potom, co si princ Torin v mimořádném hlasování udržel své postavení, nikdo nečekal, že Shen splní svou pohrůžku a formálně vystoupí ze Sněmu. A když s sebou vzal tu zatracenou kliku jižních rodů...“

Driscin zasupěl. „Dovedu si představit, že to bylo leckomu proti srsti.“

„To tedy ano,“ přitakal Wirr a navázal tam, kde Taeris přestal. „Jejich divadélko nás veřejně ztrapnilo, a nejen to. Daně, které nám měly ty rody odvést za svá místa ve Sněmu — především vojáky a zásoby —, jsme zoufale postrádali na severu. Když přišly Pohromy, některé oblasti se dosud vzpamatovávaly z útoku Slepých a naléhavě potřebovaly pomoc. Jižní rody v tom samozřejmě neviděly nic jiného než to, že mají platit za problémy druhých.“

Zdálo se, že Driscina to nepřekvapuje. „Jak málo chybělo, aby došlo k násilí?“

„Hodně málo,“ přiznal Taeris a Wirr to zasmušilým kývnutím potvrdil. „Ale nedalo se to právně vymáhat. Účast ve Sněmu byla vždy dobrovolná. Velké rody ty daně obvykle pokládaly za malou cenu za moc a prestiž, které se s nimi pojily.“

„Nemluvě o tom, že před lety tu roztržku zahájil sám sever, a to s přesně stejnými argumenty,“ dodal ponuře Wirr. „Jih musel odjakživa zápolit s Neskem a Desrielem a sever toho využíval — uléval se z daní, výměnou za pomoc se domáhal většího vlivu. Trvalo to příliš dlouho. Jižní rody doslova prahly po příležitosti k odplatě.“

„A tak se teď všichni pokoušejí vykoumat, jakou lákavou nabídkou je Tol Shen přesvědčil, aby se opravdu zvedly a odešly. A co asi pro všechno na světě plánují,“ uzavřel Taeris.

Driscin se zachvěl. „O tom... toho vím jen tolik jako vy,“ řekl omluvně. „Uvnitř Tolu shenská Rada pořád ještě trvá na tom, že uznává autoritu Sněmu. Že se do něj s radostí vrátí, poskytne-li jí Ilin Illan cosi, co by mohla považovat za ‚přijatelné‘ podmínky pro práci.“ Driscinův tón svědčil o jeho cynismu. Pohlédl na Drase. „Ale myslím, že všichni známe přinejmenším jeden důvod jejich odtržení.“

Wirr jen pokýval hlavou, ačkoli mu při probírání těchto záležitostí jako vždy ztěžkl žaludek. Po nepřehledném krveprolití, kdy se Bariéra téměř zhroutila, se on a Karaliene probojovali a propířili zpátky do hlavního města po silnicích, na kterých bylo často víc Pohrom než lidí. Jedině brzké, téměř zázračné zjevení Errana a Ishelle — kteří je několik dní po útoku stopovali — jim umožnilo v pořádku zvládnout celou cestu. I s pomocí Augurů jim návrat trval téměř šest týdnů. Nezaměnitelný obrys Ilin Tory v dálce ještě nikdy v životě neviděli tak rádi.

A pak vstoupili do města.

Než dorazili, všichni z Tol Shenu už dávno odjeli. Nikdo netušil, jak se Nadaní dozvěděli o Wirrově schopnosti poroučet všem, kdo mají Značku, ale rozneslo se to už několik týdnů před jejich návratem.

Politickou odpovědí byla patrně nepřekvapivá směsice hysterie a oportunismu, trvající ještě několik měsíců.

Driscin ho sledoval se zamyšleně nakrčeným čelem. „A co Správa?“

„Pořád ještě funguje.“ Wirr si promnul tvář; nechtělo se mu na to myslet. „Vlastně mám tušení, že za to můžeme děkovat vašim lidem. Shenská Rada narýsovala čáru a mě se správci postavila na druhou stranu. Správa neměla dost politického kapitálu, aby vyrazila třetím směrem, takže mohla buď zůstat ve Sněmu, a nepřímo mě tak podpořit, nebo coby organizace pozbýt veškerého významu.“

„Neříkáte to zrovna nadšeně.“

„Není se co divit.“ Wirr neviděl důvod, proč tajit pravdu. „Přišli jsme o spoustu lidí a každý týden odcházejí další, ačkoli lhůta pro odstoupení naštěstí brzy uplyne. Většina jich zřejmě přebíhá do Desrielu, a to přesto, že si Gil'sharové uvědomují, co bych s nimi případně mohl udělat.“

„A vy je prostě... necháváte odejít?“ ptal se překvapeně Driscin.

„Musel jsem jim dát na vybranou. O jejich pohnutkách si můžeme myslet, co chceme, ale dnešní Správa vypadá docela jinak než ta, do které se kdysi rozhodli nastoupit.“ Wirr hovořil nezaujatým tónem; tohle musel vysvětlovat už mnohokrát. „Jelikož moje schopnost vešla ve veřejnou známost, už ji nemohu přehlížet... a ti, kteří zůstanou, se jí tedy musejí nějakým způsobem podřídit. A ti, kteří chtějí odejít, tak smějí učinit teprve poté, co je zavázu mlčenlivostí. Gil'sharové tedy nebudou mít z těchto přeběhlíků žádný užitek. Odmítám však dělat z lidí svoje loutky. Každý, kdo zůstane, má můj slib, že budu svou schopnost používat jen v nezbytných případech, nikdy proti směrnicím Správy a pouze se souhlasem dohlížecího výboru.“

„Ale i tak. Žasnu, že jste vůbec někoho přesvědčil, aby zůstal,“ zamumlal Driscin.

„Velká většina mnou stále ještě pohrdá. Dokonce se mě bojí,“ přiznal na rovinu Wirr. „Ale posláním Správy je pro ně důležitější, zvláště potom, co se shenští Nadaní odtrhli. Téměř polovina zbylých správců dnes žije v Prythu. Spíš než aby mě následovali, dělají to, co považují za nezbytné pro blaho země.“

Driscin zabručel. „Ano, Rada nám dala důrazně na vědomí, kolik je v téhle oblasti správců.“ Otočil se k Taerisovi. „A co Tol Athian? Počítám, že radost z toho neměl ani ten.“

Taeris poposedl. Za zády se mu vlnily tmavé obrysy stromů, jak jim větve hladil vánek. „Nějakou dobu probíhaly bázlivé debaty, jestli by se nedala zničit Nádoba, kterou byly ustanoveny Zásady, pokud by se tím ovšem odstranila i princova schopnost... Vrchu však nabyly klidnější hlavy.“ Pod Driscinovým pohledem pokrčil rameny. „Jistěže nejsou spokojení — ale copak někdy byli? Princ Torin jim dal stejné možnosti a záruky jako Správě. Taková je zkratka realita, ve které teď žijeme.“

Driscin si povzdechl. „No jistě. Shenská Rada má samozřejmě svou vlastní verzi toho, co se stane, pokud těm zárukám někdo uvěří.“ Zalétl pohledem k Wirrovi. „Všem nám vykládají, že pokud opustíme jurisdikční ochranu Tolu, nic vám — a tedy ani Správě — nezabrání legálně nás ovládnout. Vlastně nám bezmála odpřisáhli, že to máte v plánu. Většina lidí se bojí vycházet ven, být jen na hlídku. Dost se to podobá tomu, jak to tu vypadalo před dvaceti lety,“ zakončil pochmurně.

Wirrovi se při té novině sevřelo srdce, a to přesto, že něco v tom smyslu už mu hlásil Laiman. Ve skutečnosti šlo o jeden z hlavních důvodů, proč byl tady. Zákon jasně stanovoval, že uvnitř Tol Shenu se Dras — stejně jako každý jiný Nadaný — zodpovídá pouze shenské Radě. Rada vydala veřejné oficiální prohlášení, že Dras Lothlar si nepřije odejít z Tolu, a postarala se tak, že ho k tomu Wirr nemohl přinutit, aniž by bylo bolestně zřejmé, že jednal protizákonně.

Přestože Drase podezíral ze zrady, nemohl to riskovat. Vydal by se tím na milost Sněmu, který se měl před jeho čerstvě nabytou schopností už teď na pozoru — a navíc by tím prozradil, že má svůj vlastní Přísežný kámen. Výbor, který měl dohlížet na Wirrova rozhodnutí související s jeho schopností, by pak vypadal jako podfuk a křehká důvěra, kterou princ tak dlouho budoval, by vzala za své.

„V dohledné době tedy nemůžeme čekat, že se to nějak rozetne,“ dodal ztěžka. „Doufal jsem — asi bláhově —, že by se Shen třeba nechal přesvědčit, aby nám pomohl bojovat s Pohromami na severu.“

„Je to vůbec potřeba?“ otázal se Driscin s udivenou starostí ve hlase. „Rada nám tvrdí, že Pohromy, které se dostaly přes Bariéru, už jsou

téměř zneškodněny. Ne snad, že jí důvěřuju, ale připadalo by mi zvláštní, kdyby nám o něčem takovém lhala.“

Wirr si nemohl pomoci, aby se při těch slovech nezakabonil. „Bylo jich mnohem víc, než kolik jsme jich dopadli. *Tisíce*,“ zdůraznil, Taerisovým směrem se však nepodíval. „Pořád tam někde jsou. Čekají... na něco.“ Nechal na tvář prosáknout rozmrzelost, přesně totiž věděl, jak to zní.

Driscin kmitl očima k Taerisovi, aby si to u něj potvrdil, ale ten zaváhal.

„Věřím princovi Torinovi,“ pronesl zjizvený muž nakonec.

Wirr obrátil oči v sloup. „Nic se neděje, Taerisi. Prostě to řekněte.“

Taeris mu věnoval omluvný pohled. „Také mám na paměti, že... stovky netvorů mohou v tom zmatku a umírání vypadat jako tisíce. Netvrdím, že to bylo takhle,“ vytáčil se, „ale všichni muži, kteří byli k máni, celý rok pročesávali venkov, a nikomu — *nikomu* — se nepodařilo najít jakoukoli stopu ukryté armády. Jen malé tlupy, skupinky deseti nebo dvaceti dar'gaithinů a eletaiů, přežívajících díky tomu, že občas sežrali nějakého toho neopatrného pocestného nebo sedláka někde na samotě. Samozřejmě jsou pořád vysoce nebezpeční... ale převážně zlikvidovaní.“

„Jenže každý, kdo byl u toho, mi dává za pravdu,“ dodal Wirr k Driscinovi. Snažil se, aby to neznělo, jako by se hájil. „Včetně Ishelle.“

„Dohromady jste jen čtyři,“ poznamenal vlídně Taeris. „Víte, že v této věci máte moji podporu, Výsosti. Ale vzhledem k nedostatku podpůrných důkazů by ode mě byla nedbalost, kdybych alespoň nezval v úvahu možnost, že jste v zápalu bitvy nadhodnotili jejich počty.“

Wirr ucítil, jak se mu stáhla čelist, rázně však přikývl a nic dalšího už neřekl. V tuto chvíli nemělo smysl se o tom znovu pít a co hůř — věděl, že Taeris má pravdu. Nehledě na to, co Wirr, Ishelle, Erran a Karaliene viděli, jednoduše už nezbyvala žádná místa, kde by se tak velká skupina Pohrom mohla ukrýt. Bylo to stejně mrzuté jako znepokojivé.

Všechny umlčelo zapraskání větviček odněkud zpoza ohně. Rozhostilo se ticho, načež se ozvalo zašramocení lehoučkých tlapek, jak to či ono drobné stvoření pelášilo pryč. Wirr cítil, jak se mu svaly v ramenou znovu uvolňují.

Pak se podrostem rozlehl praskot. Wirr spolu s ostatními vyskočil na nohy, když vtom na mýtinu vpadl s vykulenýma očima a přerývaným lapáním po dechu Laiman.

„Hlídka,“ zasípal, mávl rukou za sebe a horečně začal oheň zahrnovat hlínou.

„Kdo?“ zeptal se Wirr a přispěchal mu na pomoc. Záře plamenů zeslábla.

„Shenští.“

„Sudičky.“ Wirrovi se divoce rozbušilo srdce; se Správou by bylo mnohem snazší pořízení. Cestovní kameny nevydávaly mnoho energie, ale nedalo se vyloučit, že by je dostatečně pozorný Nadaný neodhalil, pokud by zabrousil do jejich blízkosti.

Když se světlo ztlumilo ještě víc, prudce se obrátil k Drasovi. „Nevydáte ani hlásku, ničím nás neprozradíte. Budete dělat přesně to, co vám řekneme.“

Dras ohrnul rty a v očích se mu blýskalo, poslušně však držel jazyk za zuby.

Oheň konečně se sykotem vyhasl a mýtina se ponořila do téměř úplné tmy. Okamžitě se ochladilo, mrazivá britkost nezvykle studené jarní noci se vrátila; jediné světlo teď vydával měsíc, jehož bledá záře se prodírala větvemi okolních stromů. Hustými křovisky k nim pronikaly tlumené výkřiky. Wirr zatajil dech a pokoušel se určit, ze které strany přicházejí.

„Kouř!“ zaslechl jeden z hlasů. „Tudy!“

Wirr popadl Drase za paži, opatrně zamířil pryč od hluku směrem k ukrytému portálu a deset kroků od mýtiny si v nejhlubším houští lehl na břicho. Vláhá perlící se na trávě mu prosakovala kazajkou a tenké pichlavé větve keřů se mu zarývaly do stále ještě citlivé jizvy pod žebry, ale on si toho nevšiml. Vzápětí si k němu lehli ostatní a přitiskli se k zemi, dobře skrytí v podrostu. Laiman

rychle popadl dech a jeho namáhavé oddechování se zpomalilo na tiché funění.

Nemotorný praskot, jak se někdo proklestoval nízkými větvemi, se stále blížil a zanedlouho mezi stromy zazářily pohupující se koule Esence.

Wirr nepohnul ani brvou a bedlivě sledoval, jak se na mýtinu vpotáceli Laimanovi pronásledovatelé v rudých pláštích — dva muži a dvě ženy. V ostrém světle Esence se jim před ústy srážel dech. Jeden z nich, tělnatý blondák, zahlédl rozrytou půdu, přiskočil k ní a podržel ruku nad místem, kde před chvílí hořel oheň. Wirrovi se sevřelo srdce.

„Někdo tady byl. Ještě to tu sálá teplem.“

Členové hlídky se v tichosti rozhlédli kolem sebe. Když přejížděli očima po křovinách, za nimiž se schovával Wirr s ostatními, uvázl mu dech v hrdle. Stíny však byly hluboké, listovní husté a hlídka nedávala najevo, že by si všimla něčeho nepatřičného.

„Musíme dát znamení,“ řekla jedna z žen hlasem napjatým starostmi. „Byl moc blízko hradeb. Jestli tu měl schůzku se Správou...“

„Jsem pro,“ kývl blondák a ostatní také vyjádřili souhlas. Žena zvedla paži.

„Dost.“

To slovo zašeptal Wirr a soustředil se při tom na ženu. Bylo to nebezpečné. Pokud se poblíž nacházeli další členové hlídky, o kterých nevěděl — někdo, kdo tvořil zadní voj nebo se vydal pátrat jiným směrem —, pak ho mohli snadno odhalit. Svou schopností nemohl vázat lidi, které neviděl a s nimiž se nesetkal.

Žena se vztyčenou paží svrátila čelo. Nic se nestalo.

„Na co čekáš?“ zeptal se nechápavě jeden z mužů.

Wirr rozšířil záběr svého soustředění na všechny čtyři Nadané. „Dnes v noci nedáte Tol Shenu znamení.“ Urputně přemýšlel, jak se pokoušel pokrýt všechno potřebné. „Zapomenete, že jste našli ohniště. Budete pochybovat o všech stopách a důkazech, které jste během pronásledování viděli či slyšeli, a usoudíte, že ten, koho jste pronásledovali, se dal na ústup a uprchl po silnici pryč od Tolu. Dospějete k závěru,

že není třeba s něčím z toho obtěžovat Radu, a v případě potřeby o tom přesvědčíte všechny ostatní.“ Svá slova pronesl šeptem a pohled ani na okamžik nespustil ze skupinky. „A teď se vraťte na hlídku.“

Celý výjev znehybněl a pak žena spustila paži. Promnula si oči, jako by se probouzela ze spánku.

„Sudičky. Takové mrhání energií,“ zamumlal jeden z mužů.

„Lekáme se vlastních stínů,“ souhlasil druhý. „Tak jdeme.“

Všichni čtyři jako jeden odkráčeli z mýtiny a začali se prodírat zpátky k silnici.

Wirr vypustil zadržovaný dech, zavřel oči a znovu si prošel, co Nadaným nakázal. Potom v duchu přikývl. Nebylo to dokonalé, ale mělo by to stačit.

Znovu oči otevřel, vytáhl se do dřepu a ometl si z oblečení větvičky a stébla trávy. Obrátil se k ostatním.

Driscin a Dras na něj civěli vytřeštěnýma očima. I v hlubokém přitmění bylo znát, že Driscin zbledl, že by se v něm krve nedořezal. Shenký Nadaný se zvedl ze své skrýše s pohledem přibitým k Wirrovi.

„Sudičky,“ vyrazil ze sebe, když konečně našel hlas. „Vážně je to takhle jednoduché? Stačí pár slov a můžete jim... říct, co si mají myslet? Co si mají pamatovat? Jak se mají *cítit*?“ Do tónu se mu vkrádala nervozita, která hraničila s panikou.

„Klid, Driscine,“ chlácholil ho Taeris, došel k němu a pomohl mu vstát. Povzbudivě mu stiskl rameno. „Vždyť už jsi to věděl. Jen je trochu... *náročné* vidět to napoprvé na vlastní oči.“

„Chceš říct děsivé?“ otázal se Driscin s rozpačitým zasmáním, kterým chtěl zřejmě předejít tomu, aby se Wirr urazil.

„Chci říct děsivé.“ Taeris hleděl Driscinovi do očí. „Proto chtěl Torin počkat na Laimana. Proto si umínil nepoužívat tu schopnost, kdykoli se mu zachce. Mohl by si naši loajalitu prostě vzít, Driscine, ale on to neudělal.“ Sklouzl pohledem k Wirrovi. „Důvěra tu není prázdné slovo. Máme-li svou důvěru někomu věnovat, můžeme být rádi, že právě jemu. Spolehni se.“

„Jestli tomu věříte, tak jste blázni,“ zamumlal Dras, který se mezitím vyškrábal na nohy. „Je nebezpečný.“

„Buďte ticho, Drasi,“ utrousil Driscin přezíravou, téměř bezděčnou odpověď. S výdechem vzal Taerisova slova na vědomí. „Máš pravdu. Pardon,“ dodal směrem k Wirrovi. „Jen mě to... zaskočilo.“

„Není třeba se omlouvat,“ ujistil ho Wirr, když vyrazili zpátky na mýtinu. Pokud šlo o reakce Nadaných či správců, tato patřila k těm nejmírnějším, jakých se zatím dočkal.

„Mimochodem, to bylo dost pohotové,“ dodal Laiman k Wirrovi a uznale ho poplácal po zádech. „Klidně jich mohlo být víc než jen ti čtyři. Výkřiky jsem za sebou zaslechl, teprve když jsem sešel ze silnice. Učinil jsem příslušná opatření, ale asi mě nějakou dobu sledovali a drželi se opodál, dokud nepodniknu něco podezřelého.“ Zamžoural mezi stromy směrem, kterým zmizela hlídka. „Nemyslím si, že se vrátí, ale raději bychom se teď měli obejít bez ohně.“

Wirr se zatvářil kysele — v provlhlém oblečení mu teď byla ještě větší zima než předtím —, spolu s ostatními však přikývl na souhlas. Lépe přetrpět nějaké to nepohodlí, byť krajně nepříjemné, než se nechat chytit.

Pak už si posedali na zem a v břítkém vzduchu se zachumlali do pláště. Wirr se zhluboka nadechl a obrátil se k bývalému zastupiteli, jehož výraz dával tušit, že ví naprosto přesně, k čemu se schyluje.

„A teď, Drasi,“ řekl potichu Wirr, „je konečně čas, abyste začal mluvit.“

KAPITOLA 2

Dras Lothlar se zavrtěl a strach, který mu od jeho příchodu zvolna obestíral tvář, mu konečně pronikl i do očí.

„Děláte chybu, princí Torine,“ řekl rychle. „Ať už vám Taeris navykládal cokoli, nemůžete mu důvěřovat. Sněm nebude přehlížet —“

„Smíte pouze *odpovídat na otázky*,“ upřesnil Wirr strohým zavrčením. Zakroutil hlavou. „Vám i Tol Shenu jsem dal dostatek příležitostí ozvat se nám z vlastní svobodné vůle. Celý rok jsem zkoušel všechny možné diplomatické kanály, Drasi. Nyní jste tu proto, abyste mi poskytl informace. Učiníte tak, a učiníte tak v úplnosti a pravdivosti, přičemž nevynecháte a nezamlžíte nic, co by mě mohlo třeba jen vzdáleně zajímat. Rozumíte?“

„Rozumím,“ vydávil ze sebe Dras, jako by mu to slovo vyrvali z úst.

„Výborně.“ Wirr se k němu nahnul a zadíval se na jeho siluetu, rýsující se proti měsíčnímu svitu. Starší se schoulil, a vypadal tak podstatně nižší než předtím. „První otázka. Byl jste zodpovědný — nebo znáte někoho, kdo byl zodpovědný — za nemoc mého strýce a jeho chování, když Slepí záutočili na Ilin Illan?“

Dras ohrnul rty a Wirr na něm viděl, jak se snaží udržet odpověď za zuby.

„Ano. Byl jsem za to zodpovědný. Díky své blízkosti ke králi Andrasovi jsem mohl použít Nádoby zvané Cyrovy prsteny, ale měli jsme jen tři.“ Nervózně zahýbal prsty. „Měly posloužit k jeho ovládnutí beze známek nemoci. Předpokládali jsme, že s neúplnou sadou pouhých tří namísto pěti prstenů dosáhneme slabšího, méně dokonalého ovládnutí — což se potvrdilo —, neočekávali jsme však vedlejší účinky.“

Wirr při těch neochotně vyřčených slovech pocítil zamrazení a zaslechl, jak se vedle něj Taeris ostře nadechl. Dlouho Drase podezírali a domysleli si, že jeho podíl na onemocnění krále Andrase

byl významným, možná dokonce hlavním důvodem, proč se Tol Shen rozhodl stáhnout své lidi z hlavního města. Dávalo to smysl; toto drastické opatření nejenže Shenským umožňovalo veřejně se povyšovat nad Wirra, ale také zaručovalo, že nebude vyraženo jedno z jejich nejožehavějších politických tajemství. Ostatně právě proto sem Wirr přišel; právě proto usoudil, že toto riziko je opodstatněné.

Ale slyšet, že se nemýlil, v něm probouzelo stejně silnou nechuť jako úlevu.

„Co znamená *my*?“ naléhal.

„Rada Tol Shenu. Schválil to starší Dain, ale já se domnívám, že o tom plánu věděli mnozí v shenské Radě.“

Wirr zaťal zuby. „Mnozí, nebo všichni?“

„Všichni ne. Někteří, jako tamhle Driscin, by dělali problémy. Byli z toho vynecháni.“

Wirr obrátil pohled k ostatním, aby vyhodnotil jejich reakce. Taeris a Laiman se tvářili, že je Drasovo prohlášení rozčílilo, ale nepřekvapilo. Driscin sedící naproti nim zachovával nehybný výraz, Wirrovi však neuniklo, že zaťal pěsti, až mu zbělely klouby. Driscin svolil, že Wirrovi pomůže, poněvadž chtěl znát pravdu, ale přesto musel doufat, že Rada Tol Shenu — se kterou celý život spolupracoval — není jenom banda zrádců.

Než mohl Wirr znovu promluvit, Laiman se předklonil, až se mu v chladném měsíčním svitu zaleskly oči. „Máte chybějící stránky z augurského Deníku?“

Dras na něj ledově pohlédl.

Wirr si povzdechl. „Na otázky ostatních budete odpovídat ve stejné úplnosti a upřímnosti jako na mé vlastní.“

Dras se zakabonil. „Ano,“ vydechl a z úst mu vyšel obláček stříbřité páry. „Máme ty stránky. Díky tomu jsme věděli, že Slepé odrazíme s pomocí Nadaných. Chtěli jsme mít jistotu, že naše přispění bude náležitě doceněno a že si král a Sněm nebudou moci přivlastnit naše zásluhy.“

„Kde jsou ty stránky?“

„Jak se k nim Shen dostal?“

„Co dalšího se tam píše?“

„Jak jste věděli, že tomu můžete věřit?“

Taeris a Laiman mluvili samou dychtivostí jeden přes druhého. Než stačil Dras otevřít ústa, Wirr na ně mávl, ať zmlknou. „Nechte ho odpovědět.“ Driscin to stranou od nich mlčky sledoval, jeho nezřetelný výraz však byl každou vteřinou zasmušilejší. Věděl o dávné předpovědi, že na Ilin Illan zaútočí Slepí — vlastně o ní věděla celá shenská Rada —, ale domníval se, že je to jen kopie přepsaná z paměti, nikoli nezbytně spolehlivá. Také Wirra Laimanovým prostřednictvím ujišťoval, že je zcela vyloučeno, aby měl Tol Shen ve svém držení slavnou pohřešovanou část Deníku Augurů.

Drasova tvář se stáhla do trvalého šklebu. „Stránky jsou uzamčeny v Tol Shenu. V našem sklepení. Pamatujete si na Dirianu Tralethovou?“

„Byla to písárka. Před válkou,“ řekl Laiman.

„Ano.“ Dras si olízl rty. „Pár měsíců před tím, než to celé začalo, se zapletla s Lyrusem Dainem. Milostně. Něco mu... řekla.“

Wirr jen svažtil čelo, ostatní tři muži však zareagovali daleko nevěřičněji.

„Písárka že mu poskytovala informace? To je nesmysl!“ vyhrkl Taeris hlasitěji, než bylo radno. Tvářil se, jako by ho to osobně uráželo.

„To se nemohlo stát,“ dával mu Driscin rázně za pravdu. „Jednalo se o posvátné postavení. Auguři si přečetli myšlenky každého, koho si pro tu funkci vybrali. Kdyby písář třeba jen náznakem připustil, že by byl schopen jejich vize prozradit, nikdy by tu práci nedostal.“ Laiman naproti němu rázně příkyvoval.

„Jestli si myslíte, že ten systém byl dokonalý, tak jste hlupáci,“ ušklíbl se Dras. „Když Diriana začínala, určitě neměla v úmyslu provádět cokoli nekalého. Ale všichni si pamatujete, jak rychle se situace změnila.“ Jeho zamračením se prohlubovalo; očividně se pořád ještě pokoušel zastavit proud svých vlastních slov. „A krom toho... pokud jde o předávání informací, měla k tomu *svolení*.“

Laiman a Taeris se neklidně ošili a Wirr si náhle uvědomil, že se mu z jejich výrazů svírá žaludek. Postřehl to i Driscin; v očích měl teď pátravý, ostrážitý pohled.

„Svolení?“ opakoval Taeris hlasem přiškrceným hrůzou.

Dras opět zaváhal, Wirrovo vázání z něj však vytahovalo další slova. „Jeden z Augurů věděl o povstání dřív, než k němu došlo.“

„Kdo?“ zeptal se ztěžka Laiman.

„Jakarris.“ Když si Dras všiml, jak se ti dva tváří, povytáhl obočí. „Nezdá se, že by vás to překvapovalo.“

„Řekněte nám *přesně*, co Jakarris udělal.“ Taeris mluvil příkrým hlasem.

Dras se zase zavrtěl, zřejmě ho rozčilovalo, že z nich nedostal odpověď, a ještě víc ho dopalovalo, že se nemůže vyptávat. „Věděl o vztahu Diriany s Lyrusem. Tou dobou už měli Auguři potíže se svými vizemi, takže Diriana samo sebou věděla lépe než kdo jiný, že je to vážný problém. Jakarris za ní přišel a řekl jí, že dojde k povstání a že tomu nikdo nedokáže nijak zabránit. Prý věděl, kterým vizím z těch, co zapisovala, se dá věřit.“

Laiman nasál mezi zuby vzduch. „Takže vám došlo, že je to zrádce.“

Dras kolem sebe nervózně kmital očima, jako by pořád ještě hledal, kudy pryč. „Ano. Domysleli jsme si, že do toho musí být přinejmenším nějak zasvěcen. Jinak se nedalo vysvětlit, jak mohl jeden jediný Augur na rozdíl od všech ostatních vědět, které vize jsou pravdivé a které nikoli.“

Wirr hleděl na bývalého zastupitele s odporem, který se zrcadlil i v Taerisově a Laimanově tváři. Všechno to do sebe zapadalo. Pasovalo to do toho, co věděl — do toho, co jeho otec napsal o Jakarrisovi. Jenže oni tři odkryli hloubku Jakarrisovy zrady teprve před rokem. Dras v sobě tu vědomost nosil déle než dvacet let.

Driscin zbledl jako stěna. Když se rozhlédl po ostatních a pochopil, že to nevěděl jen on, vypadal snad ještě omámeněji.

„Proč... proč tedy říkal Dirianě pravdu? A proč do toho vůbec zatahoval Lyruse?“ zašeptal nakonec chvějícím se hlasem Nadaný z Tol Shenu. Nijak se nesnažil skrýt svůj šok a Wirr mu to nemohl vyčítat. Selhání Augurů, jejich pád, bylo největší záhadou jeho generace. Odhalení, že k tomu došlo vinou zrady v jejich vlastních řadách, by zmátlo a zdrtilo každého Nadaného, natož bývalého sig'nara.

„Jakarris chtěl něco ze sklepení Tolu a chtěl to utajit,“ vysvětloval Dras Driscinovi. Lezlo to z něj jako z chlupaté deky. „Ale vůdcem Tol Shenu byl tehdy Tarav. Určitě si ho pamatuješ. Nebyl z těch, kdo by porušili protokol. Navíc by raději zemřel, než by se do toho sklepení vydal bez svolení ostatních Augurů.“

Driscin na Drase zíral vyvalenýma očima, ale nakonec jeho tvrzení neochotně přijal. Wirr ho s nakrčeným čelem pozorně sledoval. O sklepení v Tol Shenu už mu říkal Davian — i o tom, jak bylo chráněno před neoprávněným vniknutím, a to i ze strany Augurů.

„Jakarris věděl, že Tol Shen válku přečká,“ pokračoval Dras, „a vyzbrojil tedy Lyruse. Postaral se, aby zásluhy za jeho obranu připadly právě jemu.“

„Což vedlo k tomu, že jsme si ho po Taravově smrti zvolili do čela Rady.“ Driscinův pohled ztvrdl. „Byla Taravova smrt opravdu nehoda?“

„Ne.“

Driscin zaťal zuby. „A měl jste v ní prsty? To *proto* jste byl jmenován zastupitelem?“ zeptal se nebezpečně napjatým hlasem.

„Ano.“

Na zlomek vteřiny nastalo zděšené ticho a pak se Driscin zničehonic se vzteklým zaryčením vrhl na Drase. Dras se s bojácným vyjeknutím skácel nazad a pokoušel se odplazit. Taeris a Laiman sice Driscina pohotově znehybněli, ale bývalý sig³ nar ještě předtím stačil Drasovi uštedřit zuřivý kopanec do tváře. Tichou noc pročísl bolestný výkřik.

„Dost!“ vyštěkl Wirr, stále však zachovával tlumený tón, poněvadž nestál o to, aby jeho hlas pronikl okolním podrostem příliš daleko.

Trojice Nadaných okamžitě přestala a zdráhavě se posadila zpátky na zem. Driscin pořád ještě propaloval Drase vražedným pohledem a sám Dras se pohyboval jako v mátohách, zatímco mu ze zlomeného nosu crčela krev. Laiman stál bez hnutí na místě a překvapeně pomrkvával, načež věnoval Wirrovi obezřetné kývnutí a taky si sedl.

Wirr počkal, až se jejich zběsilé oddechování zklidní, a pak rozzlobeně zakroutil hlavou. „Přece už jsme se shodli, že Lothlar je

odpudivou parodií na lidskou bytost,“ pronesl, spíš směrem k Driscinovi než k druhým dvěma, „a že za své zločiny bude pykat.“ Přejel očima Drasovu tvář. „Než se vrátíte, musíte mu to zahojit.“

Driscin ohrnul rty. „Udělám to cestou nazpátek.“

„Dobrá. Ale nezapomeňte na to.“

Driscin zatínal a rozevíral pěsti, očividně se stále ještě pokoušel zkrotit své emoce. „Omlouvám se. Já jen, že... tohle jsem nečekal. Tarav byl dobrý člověk. Skvělý vůdce. Jeden z posledních sig'narů. A můj přítel.“ S chladným, strohým výrazem se obrátil k Drasovi. „Co chtěl Jakarris ze sklepení?“

„Amulet.“ Drasův hlas zněl teď huhlavě. Zaklonil hlavu, jednou rukou si stiskl nos a pokoušel se cípem roucha jemně zastavit krvácení. „Lyrus na ten plán kývl, ale jakmile ostatní Auguři zemřeli — a protože mu Diriana řekla to, co mu řekla —, pochopil, že Tol Shen má příležitost vést celou Andarru, a to bez jakéhokoli augurského vlivu. Domyslel si, že Jakarris nemohl jeho zradu předpovědět, jinak by si ho přece nevybral. A tak si na něj Lyrus počíhal, a místo aby mu amulet předal, zabil ho.“

Rozhostilo se ticho.

„Že by to byla Nádoba, kterou vzal ze sklepení Davian?“ ozval se náhle Wirr. Díval se především na Driscina.

Driscin pomalu pokýval hlavou. „Je to možné. Ale ve sklepení nebyl jen ten jeden amulet.“ Ve hlase mu přesto zaznívala starost.

Dras se pořád ještě držel za nos, ale teď strnul, jako by si dal dvě a dvě dohromady. „Nádoba, která brání Augurům používat jejich schopnosti? Jedna a ta samá,“ potvrdil. „Slyšel jsem, že ji ukradli, ještě než jsem se vrátil. Když zabili Augura, se kterým loni byly ty problémy. Ale...“ Hlas se mu vytratil do ztracena.

„Sudičky,“ zaklel Taeris. „To nemůže být náhoda.“

„Víte, kdo ho zabil? Kdo ten amulet sebral?“ zeptal se potichu Laiman a Wirr pocítil náhlý nával neklidu. Chtěl si poslechnout, co jim k tomu oba Shenští řeknou, ale odpověď už znal.

Dras i Driscin zavrtěli hlavami. „Měli jsme za to, že to byl někdo z našich lidí,“ přiznal Driscin. „Rohin je proti sobě pěkně popudil.“

„Rada zvažovala možnosti, jak ho využít, ale... kvůli jeho smrti nikdo slyzy neronil. Žádné pořádné vyšetřování neproběhlo,“ přítakal Dras.

Chvíli bylo slyšet jen ševelení mrazivého nočního vánku.

„Rohina zabil Jakarris a vzal amulet,“ prohlásil s pocitem nevolnosti Wirr. Všichni ostatní na něj upřeli pohled; jistotu v jeho hlase zřejmě nepřeslechli. „Řekl mi to Erran. Už jsem na to skoro zapomněl — tehdy mi to nepřipadalo důležité, vždyť jsme měli co dělat, abychom si zachránili holý život. Ale zmínil se, že Jakarris měl u sebe amulet, když se s ním on a Asha setkali. Krátce předtím, než Asha obnovila Bariéru.“

„O čem to při sudičkách mluvíte? Jakarris je po smrti,“ vyštěkl popuzeně Dras. „Váš augurský kamarádíček se musel splést.“

Driscin si Wirra zkoumavě prohlížel. „Davian znal Jakarrise pod jménem Scyner?“

Při vzpomínce na pohřešovaného přítele Wirra zabořilo v hrudi, přesto ale přikývl.

Driscin svěsil ramena. „Sudičky. Rohin tvrdil, že ho do Tolu poslal předválečný Augur,“ řekl. „Stín. Podle Daviana to byl Scyner. Jeho jméno ani popis jsem nepoznával, ale...“

Dras na něj zůstal civět. Ostatní tři ta slova s hrůzou převraceli v hlavě.

„Takže on to nastrojil. To všechno,“ řekl nakonec Laiman. „Pokud se Lyrus opravdu pokusil Jakarrise zradit, pak tento sled událostí — ovládnutí Tol Shenu Rohinem, Lyrusova smrt, vyzvednutí amuletu ze sklepení — nemůže být náhoda.“

„Dvacet let je dlouhá doba na čekání na pomstu,“ poznamenal Taeris.

„Jestli věděl, že se jí dočká a že mu vynese amulet, tak ne.“

„Pravda. Záleží na tom, proč je ten amulet vlastně tak důležitý...“ Taeris si promnul bradu a zahleděl se na Drase. „Co o té Nádobě víte? O jejím původu, jejím účelu?“

„Jen to, že dokáže zneškodnit Augura.“ Dras se při Taerisově pátarém pohledu usklíbl. „Nic víc.“

Taeris zkrivil rty, už se nadechoval k odpovědi, ale Laiman položil athianskému zastupiteli ruku na paži. „Tato záhada počká na jindy, příteli. Náš čas se krátí. Získejme co nejvíc odpovědí a s tím ostatním

si můžeme lámat hlavu později. “Když Taeris krátce přikývl, Laiman se otočil k Drasovi. „Kolik lidí o tom vědělo?“

„Jen hrstka — a pokud je mi známo, naživu jsem zbyl jen já. Ostatní členové Rady, kteří do toho byli zapojeni, ve věci augurských vizí důvěřovali Lyrusovu úsudku a většinou si uvědomovali, že musel přijít na způsob, jak určit, které z nich jsou spolehlivé. Ale nikdo z nich netušil, že uzavřel dohodu s Jakarrisem ani že věděl o blížící se válce dřív, než vůbec vypukla.“

„A co ta písarka?“ zeptal se Wirr.

„Zemřela,“ potvrdil ponuře Taeris, než mohl Dras odpovědět. „Té noci, kdy došlo k povstání. Viděl jsem její tělo.“

„Lyrus nejspíš předvídal i tohle,“ ucedil hořce Driscin.

„Soustřeďte se, pánové,“ zabručel Laiman. „Nemáme na to několik hodin, ale jen minut.“ Korunami stromů se zadíval směrem, kde se — jak všichni dobře věděli — tyčily Esencí nasvětlené hradby Tolu, a pak obrátil pohled zpátky k Drasovi. „Proč jste ty stránky vytrhli? Proč jste si je neopsali anebo nevzali celou knihu?“

„Podle Lyruse na to nezbýval čas. On byl té noci v paláci. Věděl, že pokud se po Deníku slehne zem, povstalci se kvůli němu poženou třeba na konec světa. Navzdory neschopnosti Augurů předpovědět, co se blíží, ho Vardin Shal se svými muži stále ještě považoval za hodnotnou kořist. Chybějící stránky budou vypadat podezřele, ale Lyrus si spočítal, že v tom zmatku — zvláště po smrti Augurů a Diriany — nebudou chtít povstalci vynakládat nepřiměřené zdroje na to, aby zjišťovali proč. A měl pravdu.“

„To dává smysl,“ uznal zdráhavě Taeris.

Výslech ještě chvíli pokračoval, vzhledem k jejich spěchu snad poněkud nahodile. Jakmile si Taeris, Laiman a příležitostně i Driscin něco domysleli, hned začali z Drasových neochotných rtů páciť podrobnosti. Někdy se jejich pozornost soustředila na to, co se stalo za války, jindy na to, co se v současnosti dělo v Radě Tol Shenu.

Pokud šlo o samotného Wirra, ten většinu vyřčeného poslouchal s nýmým neklidem. Ostatní znali Tol Shen lépe než on, a tak mu nezbývalo než se polehnout, že budou pokládat správné otázky.

Postupně se začínal rýsovat zřetelnější obrázek. Před dvaceti lety Nadaní z Tol Shenu pod čerstvým vedením Lyruse Daina přečkali povstání za svými hradbami a jali se plánovat, jak dostat pod svou kontrolu novou generaci Augurů. Potom začal starší Dain s využitím informací z oněch vizí, které Jakarris označil za spolehlivé, uzavírat politická spojení s prazvláštní řádkou šlechtických rodů — mnoho jich tehdy bylo nevýznamných, sídlících daleko od hlavního města a výhody těchto aliancí se projeví až o mnoho let později.

Lyrus věděl, že invaze Slepých bude potlačena, a když k ní konečně došlo, nařídil Drasovi ovládnout krále pomocí Cyrových prstenů. Postaral se tak, že Nadaní budou mít lví podíl na zásluhách za vítězství. Posléze Lyrus nepovažoval za nutné posílat Augury na sever, dokonce ani poté, co byla schválena amnestie Augurů: díky vizím nabyl přesvědčení, že Bariéru se podaří vyztužit bez ohledu na to.

Všechny tahy byly chladnokrevně propočítané, mnohdy se záměrem hromadění moci na úkor druhých — ale nikdy nebyly zřetelně provázané, nikomu nedávaly prostor někoho obvinít. Kdyby se ten plán Wirrovi skrz naskrz nehnusil, musel by obdivovat jeho vychytralost a troufalost.

Nejhorší odhalení ale přišlo, až když jejich čas téměř vypršel a Driscin už se v jednom kuse nervózně ohlížel směrem k Tolu.

„Něco mi na tom všem pořád nesedí,“ ozval se Laiman. Tvářil se zadumaně. „Lyrus se soustředil především na budování vztahů s jižními rody. Do jisté míry to dává smysl; invaze Slepých sever těžce zasáhla, což umocnilo význam jižních rodů a jejich zdrojů a podstatně posílilo jejich vliv.“ Svrástil čelo. „Čekal bych, že přítomnost Pohrom ho ještě upevní. Jenže Shenští místo toho jižní rody ponoukli, aby ze Sněmu *vystoupily*. Kdyby jim šlo o vládu nad Andarrou, rozumnější by bylo tísň severu využít, nikoli jeho obyvatelům vlepít políček do tváře.“

Otočil se a tázavě se podíval na Drase. Ten mu pohled bezostyšně oplatil a Laiman obrátil oči v sloup. „Drasi. Kdy a jak jste jižní rody přesvědčili, aby se stáhly spolu se Shenem? Co jste si od toho slibovali?“

Drasovi se zrychlil dech a na krku mu vystoupla žíla. Wirr se k němu s náhlým zájmem naklonil. Jestliže se Dras doposud zdráhal mluvit, nyní téměř pukal úsilím zachovat mlčení.

„Ilin Illan bude zničen,“ procedil nakonec skrz zuby vyceněné v bezmocném šklebu. „Možná brzy.“

Wirr s ostatními se v nevěřicím tichu zahleděli na Drase. Svit měsíce na okamžik zeslábl, jak jim nad hlavami prolétl mrak.

„Cože?“ vyhrkli současně Taeris a Driscin. Wirrovi najednou v uších hlasitě bušil srdeční tep. Měsíc se znovu vynořil a všechno vymaloval strohými stříbrnými a černými odstíny. Laiman po Wirrově boku se od Drase mírně odtáhl, jako by jeho slova byla otrávená.

„Poslední série vizí z Deníku ukazuje Ilin Illan v rozvalinách. Opuštěný, bez mnohaleté práce neopravitelný. Budovy srovnané se zemí, výtvary Stavitelů zničené.“ Dras za řeči upíral pohled na zem. „Další související vize ukazují, že jih přežije. Zvláště jedna z nich naznačuje, že k tomu dojde kolem Slavnosti havranů, a proto jsme rody přesvědčili, aby odjely už před loňskou slavností. Neznáme přesný rok, kdy se to stane, ale jelikož Prythe je druhým největším andarrským městem a zdaleka nejdůležitějším městem na jihu, učinili jsme předpoklad — kterému Rada nadále věří —, že hlavní město se potom přinejmenším dočasně přesune právě tam.“

Jeho slova uvítalo další tísnivé, šokované ticho.

„A pokud Ilin Illan padne, dá se předpokládat, že sever je buď ztracen, nebo těžce zpustošen.“ Vyslovil to Laiman, který se jako první vzpamatoval dost na to, aby dokázal promluvit, ale hlas se mu přesto nezvykle třásl. „Jestliže se jižní rody stáhly ze Sněmu, nemají povinnost poskytovat mu vojáky, zásoby či jiné zdroje — pokud nejsou součástí vlády, pak jsou jednoduše bohatými rodinami s rozsáhlými državami. Král Andras nemá žádný zákonný způsob, jak je přinutit, aby pomohly s obranou. A není v postavení takové požadavky vyvídat, ani kdyby se o to pokusil.“

„Ano.“ Drasovo přitakání v sobě nemělo ani špetku emocí. „Takto můžeme vytvořit vládu se spojenci, kteří nám stále mají co nabídnout. Část země, která přežije, zůstane silná.“

Ta slova zažehla ve Wirrovi pochmurný vztek. „A všichni na severu jsou podle vás... jací vlastně? Nedůležití?“

„Do jisté míry ano,“ připustil Dras.

Wirr na něj civěl, nevěda, co odpovědět. Do letošní slavnosti zbývají pouhé dva týdny.

Ačkoli Laiman, Taeris a Driscin okamžitě zahájili palbu doplňujícími otázkami, Dras nevěděl o mnoho víc než to, co už jim řekl: Ilin Illan bude zcela spálen, zlikvidován ohněm, nic však nenaznačovalo, jak nebo proč k tomu dojde.

Po několika minutách Driscin poposedl, lesknoucíma se očima si přeměřil postavení měsíce na obloze a pak jimi kmitl směrem k Tol Shenu.

„Dochází nám čas. Touto dobou už jsme měli být na zpáteční cestě. Někdo ho brzy přijde zkontrolovat.“

Wirr krátce přikývl. Nic si nepřál víc než nechat si Drase tady, nebo ještě lépe — donutit ho vrátit se do Ilin Illanu a přiznat se ke všemu, co napáchal. Jenže Tol Shen by pravdu přehlušil tvrzeními o falešném, vynuceném přiznání. Informace, které získali, jim prozatím musely stačit.

Zvedl se, protáhl si ztuhlé, prochladlé svaly a ostatní následovali jeho příkladem. Vyjma občasného zašustění listů ve vánku panovalo v okolním lese požehnané ticho.

„Jak se Tol Shen dozvěděl o mé schopnosti vázat druhé?“ otázal se náhle Wirr Drase. Tohle bylo právě teď to nejmenší, co jim dělalo starosti, ale jemu to už dlouho vrtalo hlavou. Hned tak se mu nenaskytne další příležitost to zjistit.

„Řekl nám o ní Rethgar,“ odvětil Dras. „Proto jsme se vás pokusili zavraždit během vaší večeře v sídle Tel'Rathů.“

Všichni ztuhli a Wirr zaslechl, jak Driscin pod vousy nevěřícně zaklel.

„Za tím jste stáli vy?“ otázal se Wirr, mluvil teď spíš unaveným než rozhněvaným tónem. Kdykoli jindy by ho to zjištění šokovalo, ale jelikož se právě doslechl o neodvratném zničení Ilin Illanu, připadalo mu to jako pouhá poznámka pod čarou.

Pak si uvědomil, kdy se to stalo, a naklonil hlavu na stranu. „Počkat — vy jste o mé schopnosti věděli dřív než já sám? Jak to?“

„Rekl nám o ní Rethgar,“ opakoval Dras.

To jméno Wirrovi nic neříkalo, ale Laiman i Taeris měli na tvářích dočista ohromené, zděšené výrazy. „Rethgar Tel’An?“ ujišťoval se Laiman dutým hlasem.

„Ano.“

„Vaše Výsosti, opravdu už musíme jít,“ ozval se Driscin s omluvnou naléhavostí ve hlase. „Měl byste na Drase ihned uvalit vázání.“

„Ještě chvíli vydržte.“ Wirr se zamračil na Drase. „Kdo je ten Rethgar? A jak se to dozvěděl on?“

„Byl to jeden ze sig’narů a člen Rady Tol Athianu,“ vložil se do řeči Driscin, než mohl Dras odpovědět, a hlas měl čím dál protkanější napětím. „Taeris vám o něm asi řekne víc než já; měl jsem za to, že zahynul ve válce. Netuším, jakým způsobem mohl komunikovat s kýmkoli v Tol Shenu. Zřejmě přede mnou tajili ledacos.“ Zdálo se, že se mu dělá zle. „Cestou zpátky z Drase vytáhnu, co půjde, ale vážně už musíme jít. *Ted’bmed.*“

„Informace nám předával většinou prostřednictvím Lyruse,“ dodal Dras. „Od Lyrusovy smrti o něm nemám žádné zprávy. Nevím, jak se o vás dozvěděl. Lyrus to věděl už před útokem Slepých, ale nechtěl proti vám zasáhnout, dokud nezměníte Zásady.“

Wirr mrzutě zabručel. Chtěl z Drase vydolovat spoustu dalších odpovědí, jenže na to zkrátka a dobře nebyl čas.

„Jak jste při sudičkách přesvědčili bývalé správce, aby se mě —“
„*Výsosti.*“

Wirr zaskřípal zuby, dobře však věděl, že narůstající panika v Driscinově hlase není bezdůvodná. Portálu nazpět do Daren Telu navíc brzy dojde Esence. „Drasi, vrátíte se s Driscinem a uděláte všechno pro to, aby vás nikdo neodhalil. Cestou zpátky mu povíte vše, co víte o Rethgarovi. Jakmile se ocitnete v posteli, usnete a zcela zapomenete na vše, co se dnes večer stalo. Uvěříte, že jste celou noc prospal.“

Driscin krátce, úlevně kývl. „Až to půjde, ozvu se vám.“

Hrubě popadl Drase za paži a odvedl ho do tmy.

Když šramocení Driscina a Draise prodírajících se k městu zaniklo v šepotání vánku, Wirr vydechl a obrátil se ke zbylým dvěma společníkům. Oba tam stáli mlčky, jemu však stačil jediný pohled, aby poznal, že jimi cosi hluboce otřásl.

„Vy víte, kdo je ten Rethgar?“ otázal se.

Taeris už otvíral ústa k odpovědi, ale pak je zase zavřel a pohlédl na Laimana. Ten pomalu přikývl.

„Víme. Zabili jsme ho před více než dvaceti lety. Byla to nehoda,“ vysvětloval králův rádce potichu. „Byl to náš první pokus o stvoření sha'tetha.“

KAPITOLA 3

Davian si bezstarostně vykračoval tichými ulicemi Caladelu a vychutnával si příjemné teplo ranního slunce, které soupeřilo se svěžím vánkem foukajícím od přístavu.

Paní Alita ho probudila už před rozedněním, aby z města donesl zásoby, a on zjišťoval, že dnes ráno mu to ani nevádí. Se sluncem sotva vykukujícím přes obzor působila chůze po útesech mimořádně pokojným dojmem, zvlášť při pohledu na caladelskou flotilu rybářských člunů, která hluboko pod ním jako každý den vyplouvala do Vashijského oceánu. I teď, v samotném Caladelu, se přes klábosení kupců rozkládajících stánky v sousední ulici dalo zaslechnout rytmické pleskání vln. Jindy rušné přístavní městečko mu dnes připadalo ospalejší než obvykle. Zamlouvalo se mu to.

Zastavil se, rychle se zorientoval a proklouzl průchodem do boční ulice. Pokud si s nákupem pospíší, možná si před návratem do školy stibne zaplavat.

Najednou se za ním ozvaly kroky, a než se stačil obrátit, za nadloktí ho surově popadla masitá ruka.

Davian sebou cukl a mimoděk se pokusil železný stisk setřást. Když se otočil, spatřil mohutného muže se světlými vlasy a větrem ošlebanou kůží, který se nad ním tyčil a mrzutě se při tom kabonil. Další dva chlapi stáli stranou a chladnými očima přiblížili.

„Co to děláte?“ zeptal se rozhořčeně Davian a znovu se pokusil vykroutit z vazounova sevření. Spletli si ho s někým jiným? Ulice za nimi je liduprázdná, uvědomil si ke svému náhlému znepokojení.

„Je to jenom kluk, Tannere,“ řekl jeden z druhých dvou, muž s bránatou čelistí a svalnatou postavou. Od pohledu to byli rybáři, Davian ovšem netušil, proč ještě nevypluli se svými čluny. „Nestojí to za to.“

Tanner — ten mohutný — svého společníka neposlouchal a s obrnutým rtem civěl na Daviana.

„Makáš pro kreváče, spratku?“ zeptal se Tanner podivně zadýchavým hlasem. Davian ucítil ostrý pach alkoholu a nakerčil nos. Paní Alita vždycky

hartusila na chlapy, kteří pijí už od rána, a k takovým očividně patřil i Tanner.

„Pro Nadané,“ opravil ho bezděčně Davian. To slovo na „k“ jednou jedinkrát použil v přítomnosti paní Ality. Možná už byl tělesně neschopen vypustit ho z úst.

Rychle pochopil, že připomínat Tannerovi zdvořilý výraz nebylo moudré. Vazounovi se zabýsklo v očích. Aniž Daviana pustil, obrátil se na patě a beze slova ho vlekl k nedaleké budově. Podle vývěsního štítu to byla krčma. V tuto časnou hodinu v ní panovalo ticho, očividně však měla otevřeno.

Davian se marně vzpouzel a blasitě protestoval. Pobolívalo ho rameno, jak mu Tanner škuhl za paži. Druzí dva muži šli za nimi do omšelé budovy a vypadali při tom celí nesví.

V putyce to páchlo potem a zvětralým vínem. Byli tam jen dva lidé: po-
starší muž s koštětem — nejspíš majitel — a další, mladší muž v modrém plášti, který si právě dopřával snídani. Davian ucítil, jak Tannerův stisk na jeho paži zesílil.

„Co to má znamenat?“ Správce přestal jíst a vztyčil se, zachmuřeně si ten výjev prohlížel, zatímco starík s koštětem přestal zametat a potichu zmizel v kuchyni. Dveře se za ním s hlasitým klapnutím zámku zavřely.

„Dělá pro krváčeče,“ řekl neurvale Tanner. V opilosti si začínal šlapat na jazyk. „Chcete nám dělat problémy?“

Davian se do správce zaklesl pobletem a v duchu ho prosil, ať mu pomůže. Muž se zachvěl a potom k němu přistoupil. Natábl se a vyhrnul Davianovi levý rukáv. Objevila se pod ním čistá pokožka.

„Nemá Značku. Nic mi do něj není,“ prohlásil muž v modrém plášti. Davianovi připadalo, že v jeho očích zablédl cosi, co nemělo daleko k hanbě.

Správce neznatelně kývl na Tannera a druhé dva muže, načež si to namířil ke dveřím.

Davian se s pokleslou bradou díval za ním, když vtom schytl ránu pěstí do břicha.

Vzduch mu vylétl z plic a on se skácel na podlahu, po té dardě mohl jen bezmocně chrčít. Odněkud přilétl zuřivý kopanec do brady, který mu prudce zvrátil hlavu vzad, až se mu zatmělo před očima a rozezvynilo v uších. Následoval chebot, potom hulákání a další úder, smršť bñevivých

blasů, zatímco on sám se choulil do klubíčka a celý jeho svět byl teď rudý a mlhavý.

A pak to všechno jako zážrakem přestalo.

Davian sípal a sténal. V křemě teď byl někdo další, rozlíceně protestoval proti tomu, co se s Davianem děje, chlapec však nebyl s to zvednout blavu a podívat se, kdo to je. Paže mu bezvládně visela podél těla a jemu připadalo, že něco v jeho brudi je polámané, vlastně hned několik věcí.

Ale zatímco tam ležel, bolest se začala částečně... rozptýlovat. Něco dělal. Něco přirozeného, co prováděl celý život, nikdy však vědomě. Jako když si dítě poprvé v životě uvědomí, že dokáže ovládat svůj dech, záměrně nabírat hluboké doušky vzduchu.

Hlava se mu trochu pročistila.

„To by stačilo,“ zavrčel nový blas. „Nechte ho být.“

Davian se přinutil obrátit pohled vzhůru. U dveří spatřil pobledného muže ve středním věku, oblečeného v červeném, kterého hrubě svírali dva Tannerovi společníci. Vypadal napůl rozčizeně, napůl zděšeně.

Tanner mávl rukou; zřejmě si neušiml, že Davian se vzpamatoval dost na to, aby dokázal vnímat. „Na to už je pozdě, krváčeči,“ zabublal s nezřetelnou výslovností a divokým leskem v očích. „Neměli jste si začínat. Věděls, že tví lidi mi zavraždili tátů? Nic neproved, ale ty sudičkama prokletý Auguři tvrdili, že někoho zabil. Pošpinili jeho jméno a pak ho pověsili. Před smrtí brečel, chápeš? Prosil o milost. Ale oni se neslitovali. I já jsem uvěřil, že o něm říkali pravdu.“ Oči měl zarudlé, a teď ještě vystrčil bradu a vycenil zuby. „A pak jsme tři roky nato zjistili, že to byli podvodníci, jeden vedle druhýho. Všechno si to vycucali z prstu. Byli to zločinci a vy všichni, co jste jim pomáhali, jste prostě... zlí. To ty vaše schopnosti, ty za to můžou, že jste taková. Musí to přestat.“

Nadaný pod nápořem opilý slov zbledl a v očích měl nyní zoufalství.

„Je to jen chlapec,“ řekl — spíš těm dvěma, kteří ho drželi, než Tannerovi. „Se mnou si dělejte, co chcete, ale jeho pusťte.“

Nastalo ticho a statný vousatý muž nalevo zaváhal. Už to vypadalo, že mu dá za pravdu.

Pak sebou ten napravo trhl a vyvalil oči na Daviana.

„Tannere,“ zamumlal. „Jeho předloktí.“

Všichni se obrátili k Davianovi. Muž v rudém plášti zalapal po dechu a zničebonic se zase začal vzpírat.

Davianovi v jeho malátnosti chvíli trvalo, než mu došlo proč.

Tanner odněkud vytáhl nůž. Krátký, ale se zubatým ostrím; takový, jakým se kuchají ryby. Nezdálo se, že ho po předchozím použití očistil.

Davian tu brožbu moc dobře pochopil. Vzedmula se v něm panika, jeho výkřik však zadusila Tannerova široká ruka, která mu zakryla ústa.

Pak se mu před očima objevil nůž a téměř zcela zakryl zbytek světa.

Ostrá čepel se mu začala zakusovat do tváře, pomalu a hluboko, vyrývala mu do ní odshora dolů pálicí čáru. Zazmítal se, pokoušel se ubýbat, ale mělo to podobný úspěch, jako kdyby se ze sebe pokoušel setřást budovu. V prsou mu kypěly strach, panika a bezmocný vztek, nezkerotný propletenec zběsilých, našponovaných, rozpálených emocí.

Najednou jako by se... zeseřilo. Bylo tu ještě něco. Něco temného, mocného a ničivého.

Něco, co by mu mohlo pomoci.

Sáhl po tom.

Řezání přestalo a Tannerův rdousivý stisk povolil.

Davian se vyprostil z jeho sevření a nemotorně se odpotácel, načež zakopl, s mobutnými přerývanými nádechy a zrakem rozmazaným krví a slzami se skácel na špinavou dřevěnou podlahu. Nikdo ho znovu nepopadl a on v sobě našel odvahu, aby se vysoukal do stoje, vzdorně vycenil zuby a otočil se zpátky k útočníkům.

Tanner se za ním nevrhl. Místo toho vytřeštěnými očima zíral na zkravený nůž ve své ruce.

„Tannere?“ Vousáč, který pořád ještě bránil Nadanému v pohybu, vypadal čím dál nervózněji. „Co to provádíš?“

Tanner si pomalu zvedal nůž ke své vlastní tváři. Chvějícíma se rukama si začal do kůže vyřezávat křivou čáru. Rána byla hluboká; tiše se z ní řinula krev a smácela límec jeho košile.

Všichni ostatní to zkoprněle sledovali s nechápavým děsem v očích.

„Prosím,“ zakňoural se zmatkem v očích Tanner.

Potom se rozejčel, nepřestával ovšem řezat do vlastního obličje.

Davian vykřikl, jako o překot se štrachal vzad, neschopen od toho hrůžného výjevu odtrhnout zrak. Za Tannerem se začínali hýbat i ostatní tři muži, včetně Nadaného.

Pak do sebe začali řezat i oni. Jejich zoufalý, bolestný křik se mísil v příšerném sboru s Tannerovým.

„Dost!“ zaječel Davian a přitiskl si zakrvácené ruce k uším, aby vytěsnil jejich řev. „Přestaňte!“

Okamžitě zavládlo ticho, skoro stejně děsivé jako předtím křik.

Všichni čtyři muži se svalili na zem a dýky jim se zazvoněním vypadaly z rukou. Davian zůstal schoulený pod stolem, kam se zhroutil, a prudkými, krátkými nádechy bltal vzduch. Trojice útočníků se nehybala, ale Nadaný už se zvedal a vlekl se ke skrčenému Davianovi. Po tváři se mu valila lesklá, tmavorudá krev. Vlídne k němu natáhl ruku, ale Davian před ní bezděčně ucukl.

Nadaný polkl a protlačil dlaň k Davianově brudi.

„Toble jsem nechtěl. Toble ne,“ zašeptal, až mu samou hanbou vbrkly slzy do očí, zároveň však začínal do Davianova těla přelévát čúrek hojivé Esence. „Tak moc, moc mě to mrzí.“

Všechno potemnělo.

Davian procitl a zjistil, že mu pohled oplácí strohý strop jeho cely z černokamene.

Zíral do něj a pokoušel se zklidnit dech. Ten den v Caladelu byl pro něj mnoho let jen nezřetelnou šmouhou. Jeho mysl před těmi okamžiky uhýbala, kdykoli se jich měla dotknout, a ani ve snech z nich nevídal nic víc než mlhavou směsici událostí.

Od Rethgarovy návštěvy to prožíval v trýznivých detailech... polikáté už? Popáté? Navíc věděl, co se s ním děje — věděl, že to není pouhá vzpomínka. Jeho augurská jasnozřivost ho začínala zas a znovu vracet do této chvíle jeho života. Jako se to dělo Malshashovi s jeho svatebním dnem.

Promnul si tvář a pak se vytáhl do sedu, stočil nohy do strany a usadil se na kraji svého malého kavalce.

On ty muže zabil, instinktivně je ovládl a pak jim odčerpal příliš mnoho Esence — tím si byl jistý od chvíle, kdy se mu to vybavilo poprvé. Při tom pomýšlení v něm pořád doznívala hrůza: možná ne provinilost, rozhodně však lítost.

A nejen to. Znamenalo to, že Taeris na sebe dobrovolně vzal vinu za to, co Davian udělal.

Když posledně mluvil s Wirrem, kamarád mu řekl, že by měl dát Taerisovi druhou šanci. On to nějak věděl?

A byly Taerisovy jizvy — to, jak se dosud řezal do vlastní tváře — důsledkem toho, co Davian tenkrát provedl? Nějaký pozůstatek toho, jak je všechny ovládl?

Davian s těžkým povzdechem potřásl hlavou a postavil se. Tvář, kterou na sebe nedopatřením vzal, když v Deilannisu měnil svou podobu, patřila právě Tannerovi. Dlouho a urputně o tom přemýšlel — a měl tušení, že už ví, co to znamená. Rozhodně by se tím vysvětlovalo, proč se Malshash tehdy tvářil tak zděšeně.

Teď ale nemělo smysl se tím užírat.

Byl to zkrátka další problém, který musel počkat, až se odsud Davian dostane.

Pustil se do svého každodenního programu. Obešel svou takřka prázdnou, šest metrů širokou celu kolem dokola, aby si uvolnil svaly, potom několik minut běhal ode zdi ke zdi a pak ještě provedl sérii posilovacích cvičení, která znal z Aelrikových vzpomínek na výcvik. V prvních měsících mu tento dril dával zabrat. Nyní ho po jeho skončení jen slabě pánilo ve svalech.

Pak přišlo na řadu jídlo. Kousek zdi z černokamene se tak jako každé ráno kolem úsvitu odsunul, otočná deska mu hladce naservirovala ocelovou misku a prázdné vědro, načež se škvíra zase zavřela. Už se nenamáhal pokoušet se tou dočasnou mezerou protlačit kan. Trvalo mu půl roku, než znovu získal dostatečnou vládu nad kanem, aby to zkusil; vzápětí však zjistil, že pokrmu mu věznitelé podávají skrz jakousi komoru a že mezi ním a strážemi je v každém případě ještě druhá zeď z černokamene.

To ho mírně řečeno zklamalo.

Pokračoval v jídle — strava ve věznici Tel'Tarthen byla překvapivě chutná, byť poněkud jednotvárná —, dokud se neukázal důvěrně známý hranatý symbol vyrytý do dna misky. Třináct zakřivených, navzájem pospojovaných čar společně vytvářelo neurčitou postavu stylizovaného člověka.

Zasmušile se na obrazec zadíval, pak se na tu Nádobu opatrně napojil a vysál z ní veškerou Esenci, kterou obsahovala. Bylo jí právě tak akorát, aby pohodlně přečkal další den. Bezpochyby to byl z Gas-sandridovy strany záměr.

Nechal misku na otočné desce a pak vyměnil vědro, které mu sloužilo jako klozet. Deska se někdy během dopoledne otočí nazpět.

Další tři hodiny strávil tím, že se cvičil v používání kanu. Většinu toho, co zkoušel, sice mařil černokámen — tmavá hornina Ilshan Gathdel Tethu, která pohlcovala Esenci a blokovala kan —, ale přesto existovalo několik technik, v nichž se mohl zdokonalovat. Dotýkat se kanu bylo tady v Talan Golu tak obtížné, že ho to samo o sobě nutilo se zlepšovat. Neměl jak vyhodnocovat své pokroky, bezpochyby byl však silnější než kdy předtím.

Zatím na tom nesešlo, ale co kdyby. Až se mu konečně naskytne příležitost odsud vypadnout, musí být stůj co stůj připravený.

Právě zkoušel novou variantu svého disruptčního štítu, když vtom zaslechl tiché zaskřípání klíče zasouvajícího se do zámku.

Znehybněl; na zlomek vteřiny odmítal věřit svým uším. Vyjma Rethgarových vpádů měl od svého zajetí zatím jen tři návštěvy. Tři návštěvy za rok.

Plynule se otočil, napnul svaly a nachystal se k útoku.

Dveře se začaly otvírat.

Davian vystoupil mimo čas, vyslal k nové prasklině ve své černokamenné kleci několik tenoučkových vláken kanu a rozprostřel po nich své vědomí. Některé z těch nitek měly odsávat Esenci, další měly vězňitele ovládnout, jiné ho měly pouze omráčit. Stačí, když k němu pronikne jedna z nich. Jedna jediná.

Jakmile dosáhly ke dveřím, narazily na hotovou smršť.